

וְעַל כָּל אֲחֵר טָעָה. וַיֹּאמֶר אֵל הַמֶּלֶךְ אֵת כָּל זֶה עָשִׂיתִי בְּעֶבְרָה שִׁילְבִי אֲשֶׁר הִפְרִיד הַמֶּלֶךְ מִמֶּנִּי וּבִגְלָלָה כְּעָשִׂיתִי כָל זֶה. וַיֹּאמֶר אֲרַכְלִיאוֹם אֵל הַמֶּלֶךְ שָׂא נָח בֶּן אֶחָד שְׁמִיכָם אֶחָד יִנְאָחֵם שְׂמִיכָם וּגְם אִנִּי יֵשׁ לִי אֶח וּפָשַׁע לִי אֶבֶל סִלַּחְתִּי לוֹ כִּי עָשָׂה הָאֵלֶם לְעַלְמוֹ וּבְצֻרָה זֶה. חֲכָאֵם יָדוֹ אִוֹ רָגְלוֹ אִוֹ אֶחָד מִעֲמַלְמוֹ הָלָא כִּרְאִיו לֹא לְרַשָּׁא אֶת שְׂכָר חִיבָרְיוֹ וּלְחֻקָּס. וְעַי יַעֲלֶה עַל רוּחוֹ לִקְצֹץ אֶת עַלְמוֹ וּבְצֻרָה כִּי יִכְאִיב לוֹ. וְכֵן אֲדָם רָאִיו לוֹ כִּי יַפְשַׁע בְּיוֹ אִוֹ אֶחָד לְנֶלֶךְ אֶחָת לֵאמֹר עַד אֲשֶׁר יִבְאֵם בְּמִסּוּרַת בְּרִית לִלְבָּבָהּ וְלֹא לְבִבְעִיר חֲמָתוֹ עָלֵיהֶם עַד יַעֲמִידֵם. וַיִּשְׁמַע הַמֶּלֶךְ כֹּרְדוֹם אֵת דְּבָרֵי אֲרַכְלִיאוֹם וַיִּשְׁלַח לִלְחָמוֹ וַיִּתְרַגֵּם אֵלָיו. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ כֹּרְדוֹם לִלְבְּרִיאוֹם הִנֵּה אֶחָד רַפְּאֵת אֶת שְׂכָר לִבְבִּי מִמֶּנִּי אֲשֶׁר בָּאָת אֵלָיו כְּאֲשֶׁר יִבָּא בְּרֹפֵא יִדּוּעַ אֶת הַחוּלָה וַיִּרְפְּאֶהָ מִחֲלָיו. וְכֵן עָשִׂיתִי אִתָּה כִּי רַפְּאֵת מִלְּחָב קָאִפְנוּ וּשְׂכָכָת אֶת חֲמָתִי אֲשֶׁר הִיָּתָה בְּלִבִּי עַל בְּנֵי וְעַל אֲמִי. וְכֵן אֲנִי אֶחְלֶה פִּיךָ כִּי חֲסִלָּה לֹא לִכְסֻדֶּךָ בְּנִי וְלֹא חֻקָּה מִמֶּנִּי אֶת בְּחָךְ בְּאִלְפִירָה כִּי אֲנִי אֶהְבֵּתִיהָ כְּבָחִי וְהִנֵּה בְנִי אֶלְכְּסֻדֶּךָ אִישׁ זָדוֹן וּבִחָךְ אֶשֶׁה חֲכִימָה וּבְדַבְרֵיהָ חִסְרָהּ וַיִּשְׁמַע לָהּ וְלֹא יִחְסֹא. וַיֹּאמֶר אֲרַכְלִיאוֹם לֹא אֶחְלֶה אֶבֶל חֲקִימָה מִמֶּנִּי וְאֶתְנַגֵּה לֵאחָד מִעַדְדִּיךָ הַקָּטָנִים וְלֹא אֶנְיָחֶנָה אֵל אֶלְכְּסֻדֶּךָ וְלֹא יִהְיֶה הוּא מוֹשֵׁל בָּהּ כִּי חֲכִימָה שְׂנֵאָה שְׂנֵאָתִיו. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לִלְבְּרִיאוֹם לִמְעַנִּי עָשָׂה וְשָׂא נָח לְעוֹמֵ בְּיוֹם הַזֶּה אֶךְ הַפֶּסַע וְסִלָּה לוֹ. וַיֹּאמֶר אֲרַכְלִיאוֹם אֲנִי אֶנְשָׂה כְּדָבָר הַמֶּלֶךְ. וַיְהִי אַחֲרָי כֵּן וַיִּבְרָא אֶלְכְּסֻדֶּךָ וְאֶרְיִסְתִּיבּוֹלֹם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּחְבֵּק וַיַּנְשֵׁק וּגְם אֲרַכְלִיאוֹם חָבֵק וּנְשֵׁק וַיִּתְּפֵק וַיִּתְּפֵק הַכֶּרֶס לְמַחְמָה וַיִּחְבֵּל לְיוֹם מוֹב. וְהִנֵּה בָּאָת הַחֲתוּבָה וְהַמְרָמָה וְהַחֲמָמָה הָאֵל אֲרַכְלִיאוֹם אֶת אֶלְכְּסֻדֶּךָ חֲתָנוּ וְאֵת אֲחִיו מִיד אֲבִיהֶם. וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁחָה גְדוֹל וַיִּתֵּן לִלְבְּרִיאוֹם ע' כִּכְרִים זָהָב לְמַנְחָה וְאֵת עֶרֶשׂ הַזָּהָב אֲשֶׁר בָּהּ אֲבִימִם יִקְרֹת וַיִּתֵּן לוֹ כְּרִישִׁים יָפִים וּפְלִגְשׁ אֶחָת יִשָּׁת תוֹרֵךְ וַיִּשָּׂא מִרְחָה אֲשֶׁר שָׂמָה פְּטִיבּוֹם וַיֵּלֶךְ לְכָל שָׂרָיו לֵאמֹר לוֹ מִנְחָה וַיִּתֵּנוּ לוֹ עוֹשֶׂר גְּדוֹל וַיֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ עִמּוֹ וַיִּשְׁלַח עַד אֶבְרָתָה וַיֵּלֶךְ אֲרַכְלִיאוֹם לְדַרְכּוֹ וְהַמֶּלֶךְ שָׂא אֵל צִיּוֹת לְשֹׁלֹם:

פרק שמונה וחמשים וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶם וַיִּבָּא לִירוּשָׁלַם אִישׁ מִזֶּרַע לָקוֹן וּשְׁמוֹ אִירַבְלוֹם וְהוּא הוּא אִישׁ בֹּאֵעַ בֹּאֵעַ אֹרֶב

זָהָב וַיִּבָּא לְמֶלֶךְ מִנְחָה וַיִּתֵּן לוֹ הַמֶּלֶךְ כִּפְלִים מִמִּנְחָתוֹ וְלֹא שָׂא לוֹ זֶה אֶךְ כִּבְדּוֹ עוֹד עַל כָּל שָׂרָיו. וַיַּעֲמֻד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּבְרַחְתּוּ וַיִּמְאָל חָן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּקְבְּלוּ הַמֶּלֶךְ בֶּן הַיּוֹנֵעִים. וַיֵּרָא אִירַבְלוֹם אֶת הַשְּׂנֵאָה אֲשֶׁר בֶּן אֲבִימִיפֶסֶר בֶּן מִמְּךָ. וְכֵן אֶלְכְּסֻדֶּךָ וְאֶרְיִסְתִּיבּוֹלֹם וַיְהִי הוּא מִחֲדָיָה וְאֹרֶב לְאֲבִימִיפֶסֶר. וַיִּשְׁכַּרְתּוּ אֲבִימִיפֶסֶר לְהִרְעֵל לִלְחָמוֹ וַיִּפְתַּח אִירַבְלוֹם אֶת אֶלְכְּסֻדֶּךָ בְּדַבְרֵים לְאֹמֶר הֲלֹא לָךְ נָחָה לְמִלְחָמָה לְכָךְ עַל כָּל עֲרֵי יִשְׂרָאֵל כִּי אֶחָד בְּחֹר וּגְבוּר וּמִשְׁפָּחָה יִקְרָה וְלֹא נָחָה לָךְ לִהְיוֹת אֲבִימִיפֶסֶר חֲבֵר עִמָּךְ בְּמַלְכוּת וְהוּא אִישׁ מִשְׁפָּחָה שְׁפֵלָה מִלֵּד אֲמוֹ וַיִּפְתַּח אֶת הַנֶּעֱר בְּדַבְרֵים הָאֵלֶם וַיִּנְדֹּף לוֹ אֶלְכְּסֻדֶּךָ אֶת עֲרַמַת אֲרַכְלִיאוֹם חֲתָנוֹ אֲשֶׁר מָלְכוּ מִיד אֲבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו דְּבָרִים רַעִים עַל אֲבִיו וַיִּבָּא אִירַבְלוֹם וַיִּנְדֹּף לְמֶלֶךְ הַיּוֹדֵם לְאֹמֶר חֲדָיו כְּחִלָּךְ לֹא נָחָה לִי לִרְכוּת וּלְסִמּוֹר אֶת הַלְכָּתוֹת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה בְּיָתְכָךְ כִּי בְּיָד יוֹעִיָס עֲלִיךָ עֲלִית רַעוּת כִּי דִבַּר אֲנִי בְּךָ אֶלְכְּסֻדֶּךָ עַד מָתִי לֹא יִקְוֶם אֶלְהִים בְּכָפִי אֲשֶׁר הִרָה אֶת אֲמִי וְלֹא כָּל מִשְׁפָּחָה וְהַשְּׂנֵאָה אֶת כָּל הַמַּלְכוּת וּגְם הַגִּיד לִי כִּי אֲרַכְלִיאוֹם חֲתָנוֹ יַעַן לוֹ עָשָׂה לְכָדוֹ אֵת אֲבִיו כִּי הוּא גֹאֵל הַדָּם לֵאמֹר וְלִקְנוֹת אֲשֶׁר הִרָה אֲבִיו וַיִּדְבַּר עוֹד דְּבָרִים לִי בְּיָד אֲשֶׁר לֹא דִבַּר הַנֶּעֱר מִהֶם מֵאִתָּה. וַיֹּאמֶר עוֹד אִירַבְלוֹם יְדוּעַ יִהְיֶה לָךְ אֲדָוָה הַמֶּלֶךְ כִּי בְּיָד עוֹשֶׂר עִם שָׂרֵי הַחֲיָלִים אֲשֶׁר לָךְ בְּשִׁבְחָךְ בְּהַשָּׁקָף יִקְוֶמוּ וַיִּהְרֹגוּךָ. וַיִּבְקַשׁ הַמֶּלֶךְ הַדֵּבֶר וַיִּמְאָל אֲגֻרָה אֶחָת כְּתוּבָה עַל שֵׁם אֶלְכְּסֻדֶּךָ וְאֶרְיִסְתִּיבּוֹלֹם שְׁלוֹמָה אֵל שֶׁר אֶחָד לְאֹמֶר. בְּהִרְגוֹ אֶת אֲבִימִיפֶסֶר נִכְרַח וּנְכָא אֲחִיךָ וַחֲקֻבְלָתוֹ בְּחוּךְ הַקִּרְיָה עַד אֲשֶׁר נִאֲסָף אֶת אֲחֵי שְׂרָפְתִּי. וַיִּלְכּוּ הַמֶּלֶךְ אֶת שֶׁר הַקִּרְיָה וַיִּשְׁכַּרְתּוּ בְּחִזְרֵיהֶם לְהַחֲדוֹת וְלֹא הַחֲדוּת הַשָּׂר דִּבַּר וְלֹא מִמָּאֵל דִּבַּר רַע כִּי הִיָּה הַכֵּל שָׂקָר מִה שְׂאֵמְרוּ עָלָיו אֶבֶל הַמֶּלֶךְ מְרֹבַח כְּעָסוּ וּמְרֹבַח חֲתָנוֹ נָחָה לְאֹבֶר בְּהַשְׂתִּים אֶת אֶלְכְּסֻדֶּךָ וְאֶת אִירַבְלוֹם בְּנֵי וַיִּתֵּן אֵל אִירַבְלוֹם חֲמִישִׁים כִּכְרֵי זָהָב וַיֵּלֶךְ לְדַרְכּוֹ. בְּיוֹמֵם הַכֵּס הֵלֶךְ הַיּוֹדֵם הַמֶּלֶךְ אֵל נֹר אֲשֶׁר עַל הַיָּם וּמִשָּׁם בָּא אֵל קִיסְרִיָה וּבְכִ"ט אֲשֶׁר הֵלֶךְ הוֹלִיךְ אֶת בְּנֵי עַמּוֹ אֲשֶׁרִים בְּהַשְׂתִּים וַיִּרְחַטוּ כָּל חֲלָיו וְכָל מַחְמָה עָלֵיהֶם וְהוּא לֹא חָמַל עַל הַנֶּעֱרִים בְּנֵי וַיְהִי בְּחוּךְ נָחָה מִלְחָמָה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אִישׁ גְּבוּר חֵיל לְמַלְחָמָה אֲשֶׁר מִנְעוּרָיו הִיָּה מְלֻמֵּד מִלְחָמָה וְהַזָּקֵן גְּבוּרָה וּבְמַלְחָמָה וּשְׁמוֹ תוֹר' וַיְהִי לוֹ בֶּן וְהִיָּה אֹרֶב שָׂאֵל לְאֶלְכְּסֻדֶּךָ בֶּן הַמֶּלֶךְ וַחֲבֵר וּבְעֶבְרָה אֶהְבֵּת בְּנֵי חָמַל עַל אֶלְכְּסֻדֶּךָ בֶּן הַמֶּלֶךְ הַיּוֹדֵם נִרְשָׁיו מִיָּתוֹ אֹבֶר כְּכָפִי בְּחָל. וַיִּקְרָה וַיֹּאמֶר בְּקָל גְּדוֹל אֶבֶר כִּרְחִימִים וְחִיָּה הַיָּם:

הסיפון פרק נח נט

ועתה האמת. ויאמר אל המלך הורדוס אזי והיו על אב אשר לא יחולל על צלמיו חללי כבוד אשר האמת ליועצי רשע אשר הם אויביו ומבקשים להסיר את בניו מלפניו ותשאר ביד ותום בלתי בניו ובלתי גואל ואחר כך יקומו עליהם ויהרגו. איש חממתו הורדוס ואיה טוב לבך איך לא תבין כי ישיאוך יועצי רשע לעוררך לשפוך דם בניך. ויכל חור' לדבר אל המלך. ויאמרו יועצי המלך למלך ידוע יסיה לך אדוננו המלך כי חור' זה בעצם אל' אלסנדר בןך שחד את הריפון אשר לו חק לגלות את ראשך וחקך ולחקן את כל שער חך בחדר וידבר אליו לאמר חדר הערך והיה בגלחך זקן המלך מתחת לחיוו ההחזון העבר החדר החדש בברוט והמיתוהו ואלסנדר בנו כי ימלוך ישעך עושר גדול. ויוא המלך לחפוש את חור' ואם בנו ואם הריפון אשר לו לגלות זקנו ולחקן שערותיו בחדר. ויוא המלך להכות את חור' ואם הריפון מכות מוכר קשה באכזריות וביסורים רעים וירא הנער בן חור' את מכות אביו ואם יסוריו ויכמיו רחמיו על אביו. ויאמר אל המלך אם תחמול על אביו ולא תסכרה עוד ומסלה לו א. יסיה לך כל המסמרים על כנף ואלודיעך כל הדברים. ויאמר המלך אליו הנה סלחתי לאבך בן המור לי האמת. ויען הנער ויאמר האמת הוא כי אלסנדר בןך הסיס את אביו להרגו ואביו לא בקש לשלוח יד בך מלבד ולכן דבר להריפון לעשות כמעשה אשר שמעת. והנער בן חור' לא דבר זה כי אם להגיל את אביו אבל עם כל זה לא הועיל לו. ויקרא המלך אל כל פניו ועבדיו ויגד להם את אודות חור' ואם אודות הריפון ומעשיהם וישוררם ויהרגו בעם ביום ההוא את חור' ואם בנו ואם הריפון במקלות לפני המלך ואם אלסנדר ואם אריסטובולוס אחיו בני מרימי אשתו את המלך וישארו ויוליכו אל בומרת והוא עיר אשר נקרא שמה סבסטיה ויחלו את שניהם על עץ במזות המלך אביהם וימותו:

פרק תשעה וחמשים וישמה אנטיפסר בן הורדוס על מפלת אחיו וכל זה הנהרגו שגאת כל העם עליו. ולא יחדל אנטיפסר מלבקש עוד ערמות ועמות רעות בדאותיו כי החמילו לגדל הילדים בני אלסנדר ואריסטובולוס המומחים כדבר המלך אביהם. והיו בני אלסנדר חנינן ואלסנדר בשם אביו אשר ילדו לו בגלפירא. בת מלך כפחור ובני אריסטובולוס היו ג' שם האחד הורדוס ושם השני אנטיפסר ושם הג' אריסטובולוס בשם אביו אשר ילדו לו בירונבי בת שלומית. ושלושה בנות היו לשלומית שם האחת אורידארה ושם הג' מרימי ושם הג' בירונבי. גם ב' בנות היו לאריסטובולוס שם האחת אחזוי ושם הג' מרימי כשם אמו. וירא אנטיפסר את הילדים וסנה המלך הורדוס נוסף לרחם עליהם להיותם בני בניו המומחים בדברו ויקנה בהם אנטיפסר מאד מאד. והיו היום ויאסוף המלך הורדוס את פניו ובגוריו ויאמר אליהם לאמר ידעתי כי קרובימי קני והבנתי לימי הזקנה ואראה תמיד הילדים בני בני המומחים במצותי ולא אוכל להביט בהם כי אם בדמעות ובבכי כי אני הוא אשר עשיתי לי את הבכיה הזאת ומידי היתה לי זאת המכשלה כי הסירותי את אבותם בני מלפני בחמתי ושמעתי תמיד לדברי יועצי רשע אשר הסיתו והדיחתי עליהם ועתה אני מרחם על ילדיהם למען אשר הם קטנים ויתומים וארצה להם להם עוזרים שיסיו להם כבבות. ויאמר לפרודס אתה פרודס אחי הן בךך לארוסה וכנוסה לבן אלסנדר הכבוד ואחתה תהיה לו לאב. ולאנטיפסר אמר אתה בני אנטיפסר קח את בת אריסטובולוס לבןך הגדול לארוסה וכנוסה וגם לבןך הקטן הורדוס קח לארוסה וכנוסה את בת אריסטובולוס הקטנה. ויאמרו המלך הורדוס את ידי ימייניהם ויתן יד זה ביד זה ויעש את החתונות וישמחו על ככה כל העומדים לפני המלך רק לאנטיפסר מרה מאד אשר ראה כי יקח בן אלסנדר את בת פרודס אחי המלך הורדוס אשר שדרה גדולה בידו. גם ארכיליאוס הוא מלך כפחור זקנו אשר נער. ומה אנשה אני כי יקומו עלי אלה. ויירא אנטיפסר מאד כן ישורו פרודה וארכיליאוס את בן אלסנדר לבקש לו המלכות והממשלה ויבך אנטיפסר לפני המלך אביו ויאמר מה אנשה אני בתוך לי את המלכות ואם הכה נחם לבן אלסנדר כי נחם את בת פרודס אחיך לבן אלסנדר אשר הוא נכד ארכיליאוס ומי יוכל לעמוד לפני פני פרי הצבירים האלה. ויאמר אליו המלך והנה אתה תמלוך אחרי ומה לך אשר תירא וביך המלכות ולך היא. ויירא עוד אנטיפסר מכל בני המלך כי ב' נשים היו לו ותלדנה לו בנים ובנות ושניהם חכם עכרות לא יצאו. ותלד לו בן אחד אביו את אנטיפסר. וממרימי אשר נסר לו הורדוס הקטן כי שם בנים אשר להם גדולים וסמנו במצות אביהם. ומלשיכים אש

חסיפון פרק נ"ח

וְהָיָה אִתְּיָהוּם יֵלֶדֶה לוֹ בֵּית וַתְּמַה אֲזִיזִילִיָּהּ . גַּם יֵלֶדֶה לוֹ סֵא אֵל צִחַ קִטְעִיפֶסֶר וְאַחֲרָיִם
 הִירְבִּילִיָּהּ יֵלֶדֶה לוֹ אֵל הִרְדוּם וְאֵל סוֹלִיפּוּס . וְאִירְדוּיִפּוּלּוּס אֲשֶׁר יֵלֶדֶה ב' בְּנוֹת בַּת הָאֵלָּה
 דֹּרְסִי וְסַס הַצִּיָּה סוֹלִימִיָּה . וְע"כ יֵרָא אֲנִיפֶסֶר מִמִּשְׁתַּחֲסֵחַ בְּנֵי הַמֶּלֶךְ הִרְדוּם מִלֵּד אֲמוֹתֵיהֶם
 וַיִּתְחַבֵּר אֲנִיפֶסֶר לְיוֹעָזִי הַרְבֵּעַ וַיִּתֵּן לָהֶם כֶּסֶף וְחֶבֶד לְרֹכֵץ לִמְשֵׁן יִחְזִיקוּ בִידוֹ בְּדֶק
 הַמַּמְשָׁלָה וְהַמְלִיכָה וַיִּתְחַבְּרוּ אֲנִיפֶסֶר וּפְרֹדָה עִם יְעֹזִי הַרְבֵּעַ וְאֲנִי הַבְּלִיָּעַל גַּם שָׁנִיָּה
 וַיִּתְחַבְּרוּ לַמֶּלֶךְ הִרְדוּם כִּי אֲרָכּוּ לִפְנֵי טַעֲמוֹת דּוֹסִי וְדִבְרֵי מַרְמָה וַתְּחַבְּלוּ לָרַע וַיִּגְבְּזוּ דַּעְתּוֹ
 לְהַחֲרִי אֵת הַחַחֲנוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה הַמֶּלֶךְ מֵהִילֵדִים בְּנֵי הַנְּהַרְגִים . וְאֲנִיפֶסֶר וּפְרֹדָה הָיוּ עוֹשִׂים
 יוֹם יוֹם מַשְׁחָה עִם יְעוֹזִיָּה בְּנֵיָהֶם יָמִים רַבִּים . וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּקְרָץ הִרְדוּם עַל פְּרֹדָה אֲחִיו
 וַיֵּאמֶר אֲלֵיו לך לְבִיתְךָ וְהַצֵּמֶר לך שָׁלָא תִרְאֶה אֵת פִּי עוֹד כִּי בָיוֹם רִאשֹׁן פִּי תִקּוֹת וּפְרֹדָה
 מִצַּד לְבִיתוֹ וּפִי הַמֶּלֶךְ לֹא רָאָה עוֹד . וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אֵת אֲנִיפֶסֶר בְּנוֹ אֵל רֹמָא לְאֲבוֹסָפּוֹס לְשַׁחֵל
 לוֹ לְשָׁלוֹם וַיִּשְׁלַח אֲלָיו מִנְהַם עַל יָדוֹ . וַיְבִיטוּ הָהֶם חֵלֶם פְּרֹדָה אֲחִי הַמֶּלֶךְ אֵת חֲלָיו אֲשֶׁר מֵת
 בּוֹ . וַיִּשְׁלַח אֵל הַמֶּלֶךְ דִּבְרֵי הַחַחֲנוֹת לְבֵא אֲלָיו וּלְהַחֲתִין לוֹ לְזֹאֹת לִפְנֵי עַל בְּנֵיו וְעַל בְּתוּלָה לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וַיִּתְחַבֵּר הַמֶּלֶךְ וַיֵּלֶךְ אֲלָיו וַיֵּבֶד עֲלָיו וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ לְכַחוֹב כְּאֶשֶׁר צִוָּה וְלִקְיִים אֵת כָּל הַנְּהַרְגִים
 וַיִּמָּת פְּרֹדָה וַיֵּשֶׁב לוֹ הַמֶּלֶךְ מִסֵּפֶד גָּדוֹל וַיִּקְרְבוּ בְּכָד עֲלֵיהֶם . אֲבָל הַצִּמְמוּעָה אֲשֶׁר שָׂמַע הַמֶּלֶךְ
 עָלָיו כִּי בָקָה לְהַשְׁקִיתוֹ כֶּסֶם הַמוֹת זָכַר וַיִּבְקֶשׁ הַדְּבַר לְמֹאֵס הָאֵמֶת . וַיִּלְכּוּד אֵת סָרִיסֵי אֲחִיו
 וְאֵת שַׁפְטוֹתָיו וַיֵּצֵא לַיִּיכָר אֹתָם בְּאֲזִרֹת כָּל מִינֵי חֲבוּס וַיְסוּרִים קָשִׁים וְרַעִים . וְאֵל אֲחֵה
 מִהַשְׁפָּחוֹת אֲשֶׁר הָיִתָּה מִיִּזְכָּרֹת בִּיסוּרִים נֶעֱקָה וְהָאֵמֶת אֱלֹהֵי הַעוֹלָם כָּלָא אֲשֶׁר נִפְשָׁה כָּל חֵי בִידֵךְ
 וּבִידֵךְ כֹּה גִבּוֹרָה לְחֹק וּלְגַדֵּל הֵלָל אֲתָנוּ מִן הַאֲזִרֹת הַזֶּה כִּי תִסַּס נְמוֹת בִּלָּא עוֹן . אֱלֹהֵי
 עוֹלָם הַשָּׁב אֵת הָעוֹן הַזֶּה עַל רֹאשׁ כּוֹסֵי־אֵוֹם אֲשֶׁר אֲדוֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ אֵם אֲנִיפֶסֶר יַעֲשֶׂהוּ
 תַחֲמוֹד שְׁלַחְנוֹת מַשְׁחָה בְּבִיתָה לְפְרֹדָה וְאֲנִיפֶסֶר בָּהֶם וְהֵם שְׂחִים וְאוֹכְלִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה
 זֶה קָרוֹב יַעֲזֹר עֲלֵה שָׁנִיָּה עַל הַמֶּלֶךְ לִלְכָּה אֲנִיפֶסֶר לְרֹמָא וּפְרֹדָה יַעֲמוּד עִם הַמֶּלֶךְ
 לְהַשְׁקִיתוֹ כֶּסֶם כְּמוֹת עַד יִכְרֹב אֵת הַמֶּלֶךְ וְאַחֲרָיִם יֵצֵא אֲנִיפֶסֶר וַיִּמְלֹךְ כִּי אֲמַר אֲנִיפֶסֶר לְפְרֹדָה
 הִבֵּה נָא עֲלֵה וְהִנֵּהכָּה כִּי אֵם לֹא נִמְיָחָה לֹא נִמְלַס מִיָּדוֹ גַּם אֲנַחְנוּ כְּאֶשֶׁר לֹא נִמְלַסוּ בְּנֵי מִיָּדוֹ
 וּמִי יוֹדֵעַ אֵם יִקּוּמוּ אֲנִיפִים וַיִּכְזְבוּ עָלָיו וַיִּשְׁקְרוּ בְּנוֹ בְּדִבְרֵים רַעִים שִׂאֲמָרוּ לוֹ וַיִּהְרְגוּ כְּאֶשֶׁר
 כִּזְבוּ וַיִּחַתּוּ עַל בְּנֵי וְהִרְגִם . וְעַל מִי יִתְחַבֵּר זֶה אֲשֶׁר לֹא חָמַל עַל אֲשֶׁתוֹ אֲשֶׁר רָכַב וְעַל בְּנֵיהֶם
 אֵין לָנוּ מִה לַעֲשׂוֹת כִּי אֵם לְרַחֵק מִמֶּנּוּ וּלְנוֹס מִפְּנֵיו כְּאֶשֶׁר יוֹסֵם אִיִּם מִפְּנֵי חַיִּה רַעָה כִּי הַמִּלִּיכָה
 בְּמַרְמָה וּמִחֵי אֲחִילֹךְ אֵין וְהוּא חֵי וְעִדִּין נִרְאָה כְּחֹבֵר בְּכָחוֹ וְאֵין זִקְנָה וְגַם שִׁיבָה מִרְקָה בִּי
 וְשַׁעֲרֹת לְבֹנוֹת מִחֵי בְּרָאשֵׁי וּמִי יוֹדֵעַ מִי יִמּוֹת קוֹדֶם אֵם אֵין וְאֵם הוּא . וְעוֹד כִּי הִנֵּה הַיִּלְדִּים
 בְּנֵי אֲחִי הַטְּמָמִים הַחֲחִילִי לְהַגְדִּיל . וּמַשְׁלֵט עִמָּם כְּאֶשֶׁר יִתְחַדֵּר אֲדָם אֵת רֹאשׁ הַנְּהַם וַיִּחִיָּה
 עוֹד וַיִּשְׁפֹּךְ . גַּם בְּנוֹ הַקָּטָן הִרְדוּם אֲשֶׁר יֵלֶדֶה לוֹ מִרִּימֵי אֲשֶׁתוֹ וְהַסּוֹבֵחַ אֲשֶׁר לֹא יִשְׁכַּח
 אֶהְבֵּתָה הִנֵּה הוּא אֲהוֹב בְּעֵינָיו מֵאֵד מִה אֲעֲשֶׂה אֵין וְהִנֵּה אֵין יִדְעָתִי כִּי לֹא לִי יֵתֵן הֵם הַמְּלִיכּוֹת
 רַק יִרְמָה אֲחִיו וְלֹא יִבְקֶשׁ עָלָיו סוֹב רַק רַע כִּי הִנֵּה הוּא אֲהוֹב לְכָל בְּנָיו וּלְכָל נְשָׁיו וּלְאֲחָיו וּלְכָל
 מַשְׁפָּחָתוֹ וְגַם אֲחֵי פְרֹדָה אֲשֶׁר אֲחֵה אֲחִיו וּמִנְעוּכֶךְ אֲחֵה מִשְׁתַּחֲסֵחַ הִנֵּה הוּא שׂוֹנֵא וְהוּא אֲהוֹב
 לך . וְלֹא דִבֵּר בְּכֶסֶד טַעֲמִים רַבּוֹת אֲלֵי אֵל נֹא תִסִּיָּה לך אֶהְבֵּה עִם דּוֹדֶךָ וְאֵל חֲדָרַךְ עִמוֹ
 וְאֵין אֲתָן לך מֵאֵה כְּכָרִי זֶה וְהוּא שָׂכַר לְרַעֲשִׁים לְהַרְגֵנוּ כִּי אֲהוֹב הוּא לָנוּ . וְאִיךְ סִבְלָתִי אֵם
 עוֹל הַגְּלוּת וְהַבּוֹת הַזֶּה לְאַחֵר כִּי אֵין אֲחִילֹךְ אֲחָרָיו וְאֲשֶׁב עַל כִּסְאוֹ וְאֵין לֹא תִרְאֶה מִזֶּה דִּבֵּר .
 וּפְרֹדָה אֲמַר מִי יוֹכַל לְסִבֵּל אֵת רַעַת מִהַשְׁבּוֹתָיו . הֵלֹאִי וְנִסְכְּנוּ לַחֲיוֹת רַעוֹת וּלְבַהֲמוֹת יִשְׂרָאֵל
 לְמַלֵּם אֵם נִסְתּוֹתֵינוּ מִיָּדוֹ כִּי אִיִּם אֲשֶׁר לֹא חָמַל עַל אֲשֶׁתוֹ וְעַל בְּנָיו אִיךְ יִתְחַבֵּר עַל אֲחִיו . אֲבָל
 אֵין סֵה רִיחַ וְהַלָּל אֲחֵר כָּל זֹאת כִּי אֵם בִּיד יִמְיָנוּ וְהַרְבְּנוּ לָן חֹק וְנִתְחַזְקָה לְהַרְגוֹ סָרִיס
 יִהְיֶה אֲתָנוּ . כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבְרֵה הַשְׁפָּחָה אֵל הַמֶּלֶךְ וְהִלָּלָה אֵת נִפְשָׁהּ וְאֵת נִפְשׁוֹת
 הַבְּחִרֹתִים מִמוֹת וּמִחֲבוּס הַאֲזִרֹתִים כִּי 'הָאֲמִין הַמֶּלֶךְ לְדִבְרֵיהֶם עַל אֲדוֹתָה מֵאֵה כְּכָרִים זֶה אֲשֶׁר
 דִּבֵּר לָהֶם לְבָנוֹ אֲנִיפֶסֶר כִּי לֹא שָׁמַי הַדְּבַר הִנֵּה אֵת אֲדָם שְׂבוֹלֵם וְאֵין הַמֶּלֶךְ וְאֲנִיפֶסֶר וְעַל כֵּן
 הָאֲמִין הִרְדוּם לְדִבְרֵי שַׁחָה פְּרֹדָה . וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּתְּנוֹת אֵת הַשְּׂקִיד אֲשֶׁר לֹא נִיפֶסֶר בְּנוֹ נִאֲחֵן
 בִּיתוֹ וַיִּתְּנֶסְהוּ בְּחָבוּס אֲזִרֹתִים וַיֵּהֵא כְּאֶשֶׁר לֹא יוֹכַל לְסִבֵּל בּוֹדָה וַיֵּאמֶר אֲתָם כִּי מִמְנַעִים שְׁלַח
 אֲזִיזִיוֹן אֲשֶׁר הוּא אֲהוֹב גָּדוֹל לְאֲנִיפֶסֶר בֵּן אֲדוֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ כִּלִּי אֲחֵד קָטָן מֵלֵא כֶסֶם הַמוֹת
 לְהַשְׁקִיתוֹ אֵת הַמֶּלֶךְ וַיִּקַּת אֲנִיפֶסֶר אֵת הַכִּלִּי וַיִּתֵּן אֲתָוֹ אֵל פְּרֹדָה דּוֹדוֹ וַיִּדְבֵּר אֲלָיו לְהֵאֵר
 בְּלִבָּתִּי אֵין אֵל רֹמָא כִּי אֲעֲשֶׂה בְּעֵינֵי אֲשֶׁר יִשְׁלַח אֲבִי שֶׁם הַשְּׂקִיד הֵסֵם הִנֵּה לֹאִי וַיִּתֵּן מִיָּד
 וְהַמֶּלֶךְ אֲנַחְנוּ יִתֵּד כְּרַעְקֵךְ וּבְרַעְטִי וְלֹא אֲוֹכַל לְהַשְׁקִיתוֹ אֵין בּוֹ כֵּן יֵאמָרוּ עָלָי כִּי אֵין הַרְבֵּעַ

אח אבי ויקח פרוסה אחת המלך את הכלי ויתנה אל אשתו לממרו למשמרת. וישלח המלך אשה פרוסה לאמר קחי בידך את הכלי אשר בו הם המות אשר נתן לך פרוסה אחת לממרת וממרו להביא אותו אלי. ותשמע האשה את דבר האנשים אשר הביאו לה את המלך ותאמר אליהם חתוני מה עד אעלה בעליי ואתם הכלי אשר המלך מבקש ואבואה עמכם אל המלך. ותעל האשה בעליית ביתה במרום הגג להביא את הכלי ותפחד לבא אל המלך ותשמע את עומה ממעל מרום הגג ארצה ולא נפלה על ראשה ותפול בצדה ולא מהה כי מלח האלהים היה למען ישלם לאנסיפטר על פניו אשר עשה לאחיו ויביאו את האשה לפני המלך ויסילוה וישימו אות' במטה לפניו. ויאמר אליה המלך אמרי לי האמת פן אכרות את בשבך ואשליכיה לכלבים. ואם חגלי לי את הסוד וחודיע לי את האמת הנה סלחתי לך וכל אשתי ביתך ותתן האשה ותאמר שמע היום אשר בו בחר האלהים והסגה חזק לדברי כי לא אעשה דבר עמה ממך כי למי אחיה שומרת אמונה ופרודה אישית מת והסגה בעודת בחיים אני לא גליתי את סודו. ואף כי סרס נחתו נוארי למרד ועתה כי מת והוא נמלס מידך וינך אל המקום אשר בו העבד חפשי מאדוניו למה אכחיר ממך סודו לא אעשה זה על אהבת אנסיפטר בך כרשע שהביאני אל השחם הזאת ותאמר עוד האשה אל המלך וזכור נא לדוני המלך יום אשר באת אל פרוסה אחיך ביום שהלה את הליו שמת בו ותשכ לפניו ותבך עליו בצרכי דמעות כחק האחים. ויאמר המלך אזכור כי אמת תאמרי. ויהי כאשר הלכתי חמה אז בצרכי אל בית מלכותך לשכב עד אור הבוקר ואנחנו נשארנו לשרת את לדוני פרוסה אחי המלך. בלילה ההוא קראני פרוסה אחי ויאמר אלי אשתי בואי אלי ואנכי ונבנו לנו אמתך ואחיה לדוני ויאמר אלי הראית הדמעות אשר הדמיע לדוני אחי המלך עלי. ואענוהו ראיתי ולדוני המלך עשה כחק האחים הנאמנים לעשות. ויאמר נלכדתי במלודות מרמות אנסיפטר הרשע כי לכדני ולדני בהם כאלם שלד את הפסדים שבשדה כי חשבתי להרוג את המלך אחי ושלם לו רעה חמה טובה אשר גדלתי ואשר הטיב לי יותר מאשרי ועתה לבי הביא לי את הכלי אשר בו הם המות אשר נתן לך אנסיפטר הרשע להרוג את אחי המלך. ואביאה את הכלי לפניי היום בחותם אנסיפטר וילי עלי לשפכו ארצה ואשפכנו לפניי ארצה לפניי. והמים אשר בותרתי בו ממנו שמרתי במשמרת בכלי ההוא עם חותם אנסיפטר למען אראנהו לאדוני המלך ביום אשר אוכל להגיל את נפשי. ואם יאמר המלך ולמה לא הביא היו אל עיניי אל הגג והשמע את עמי ממנו להמית את נפשי כי יראתי את היום הזה אשר אני בו עתה ואמרתי אולי לא יאבה המלך לתת אמונה לדברי ויסרני במוסרתו כאח' הנבלת. וחרם האשה את ידה ותופס את הכלי אל המלך. ויקח המלך את הכלי מידה וירא כי האמת חמה וישלח לה. ויעל לרופאים לרפאותה וישלחה אל ביתה. בעת ההוא שלח המלך הורדוס אגרת אל אנסיפטר בנו לאמר מהר בא אלי ואל חמודי כי לא אוכל עוד לנהוג את המלכות כי זקנתי ואחיה חיוק פה עמי. ולימים הסם גם אלה בניך ופוליפוס בני המלך היו בדומה עם אנסיפטר בנו הגדול ללמוד חכמה ומוסר. וקנה גם להם אנסיפטר ויכתוב עליהם ג"כ אגרת למלך לאמר. הנה גם אלה בניך אייבך הם כי ידברו עליך רעות לפני אבוססוס הקיסר ואפני פרוי:

פרק ששים ויכתוב עוד המלך אל אנסיפטר בנו לאמר אמנם ידעתי בני ידעתי כי גם הם חויבי הם ולכן מהר בא אלי חמה ואל חמודי והבא את אחיך הסוכרים עמך ואעשה כם נקמה ואלייך אותך לבדך לפני מותי. ויהי מקנ' חדשים אשר שלח המלך את האגרת אל רומא ואל אנסיפטר מטיב רומא ויבא עד ארץ ששמה סבכתי וישמע שם כי מת פרוסה דודו ויבך עליו ויתאבל מאד ולא מאהבת פרוסה בכה אבל למען כי נשאר לבדו ואין עמו מי אשר יעזרהו להרוג את אביו ויס' לו יד במלכות כפרודה ומשם בא אל אניה ויבא במחוז אל קסריה ויבטח שם כי השליך המלך את אמו מלכותה ונבלת. ויחמד אנסיפטר על ככה מרדה גדולה עד מאד. ויבך אנסיפטר מאד כי ידע כי נבלת כל סודו ויחשוב לברוח בלילה ההוא. אמנם עבדיו ושריו וסריסיו אשר היו איתו שם היה כל נפש אחד מהם לשב לביטו. ויאמרו לו שמע בקולט ואל חכרת כי את חכרת עמה יאמרו אייבך עניך יענה הרבה בלתי המלך והוא יאמין להם כי ישמע אשר ברחת. ולכן לא טוב לשת מקום ואייבך כי בנזקך לבני אביך הנה הוא יקבלך בכבוד ולדברי אבייך לא ישמע ולא יאמין ויפלו כל אייבך וסמליתיו לויק פליו כשהם אצל פרוי. ואחיה סרסוס כי אם חקך אל המלך

החמץ ויכבדך כחמול שלום ויפיל כל שואחך ויפלו לפניך. ואחזן אנסיפטר לעתה ויאל לארץ מן האניה ויחמל ללכת כרגליו על הארץ למען לא יכריחו אדם. ויך כרגליו ואדם לא יאס לקראתו כי מהם אשר היו יראים מן יפוט המלך בהם כי ישמעו אשר הם יכבדו את אנסיפטר ויודע לכל כי הוא אויב למלך ומהם לא יאלו לקראתו לשנאה אשר שואחו ולכן לא יאס לקראתו לכבד. וירא אנסיפטר כי נלכד בשחיתות עוונותיו כאשר ילכד הדג ברגש אשר יערכו לו ויחן אל לבו להערים כפעם ולרמות איכבה ויכל להמלט מיד אביו ויסע ויך ויבא לירושלים ולא מלא אית מכל האנשים אשר פגע בהם בדרך אשר ידע עמו וגם שומרי המלך אשר הכירוהו באו עמו כאשר היה המלך לבא עמו כהם ויראוהו בדרך לביתו יבנה כשמועו כי המלך ידע סודו ולא יבא העירה. ובאשר קרבו אל העירה ירשלים לא נחמיהו שומרי המלך ללכת לביתו כי חמרו אולי יחזא. ויעל אל בית המלך שחמס ויבא לפניו ויפול לרגליו המלך. ויסתר המלך פניו לביתו ראות אחרו ולביתו הבית כי ויקס אנסיפטר ויבקש להבק לאחי ולנשקו ויהדוף המלך את חבוקו מעליו ולא קבלו. ויך המלך ויאמר אליו אי רוצה לא חבש כשליך כי חרנה להבק את אשר בקשת להרוב חבש אומי בידך ועדן חובבות ידיך המלאות דם כי רצח את החך על לא חשמה שהסחתי להמיתם על לא חמס בכפיהם. רחוק יך מלאות דם קודם בקיץ את הכולה מליך את השמועה ששמעתי עליך את יש לאל שכלך על ככה כח וכל לפני למחר אתה וזרד השלום אשר שלח הקיסר האנוסוס מרומא ואז הדבר דברך ואף כי אתה רוצה לא היה רצוני למה תקום לך לדבר הנה עם כ"ז למחר נחתי לך מקום לדבר ואשמע את דברך בנחת בגלל אשר לא ברחח ואמנם באה לפני. ואנסיפטר יאס מלפני המלך ברע ובפחד ויך לביתו ולא ידע אז הדבר המקיף את המלך עליו ויחד ע"ז ויסער לבו מאד. והבאתו אליו אמו ואשתו והגדנה את הדבר לאנסיפטר מראש ועד סוף וישמע ויעדים בלבו איכבה ויכל למלט את השם בדבריו מהלשמה אשר נפל בה. ויהי ממחרת וישלח המלך ויאסוף את שרי ואת ארכיזי ויאסוף עוד את המלשינים אשר הלשימו את אנסיפטר לבוא אליו וישלח ויקרא לזרד אשר הורמו אשר שלחו הקיסר האנוסוס המושל ברומא לדרש את שלום הורדוס מלך יהודה ויבא וזרד לפני המלך על ימיו בכבוד גדול. ויאמר אליו השמעה זרד שקם בני אנסיפטר עליו ויבקש להרגני. ואני עש לבני להמיתו חסתי ולהיפיו על כסאי. ויאמר זרד למך לפי שפוט המלך את משפטו על בני ברחמי אב. ויקרא המלך את האגרת אשר שלחה כושתיאוב את אנסיפטר אל בנה לאמר. הנה שמע אביך את כל אשר יעשה עליו להורגו וסודך הנה גלוי אליו. ועתה השמר לך מן הבא פה כי אם בחיל כבד ובכח גדול ושאל לך מאת האנוסוס מלך ובוא עמו כי אין לך פה ריח והלאה כי אם יד רמה ומלחמה ואם לאו מות והשחטה. ויאמר המלך אל זרד ראה זרד אה מהמר הנביא נדק אשר אמר אויבי אית אמי ביתו. וישלח המלך ויביאו את אס פטר לפניו. ויבא ויפול לפני רגליו אביו בכבוד כגפול אדם ממכת מרד. ויאמר המלך אל העומדים לפניו הכרישו כלכם ואל ידבר אחד מכם ושמעו לדברי. ויחרישו כלם ואנסיפטר נופל על פניו לרגליו המלך. ויאמר המלך הים נדיק בלחן אשר יסבול את הרעם הנאת אשר חש בני לעשות לו. והים יך אפים אשר יאריך הפו אל אנסיפטר ולא עשה נחמה אליו וזרד כי אם מיום אשר הכיתו דברי מרמוותו והרגת את בני היקרים אשר מתו נקיים מעון בגלל לשונם הרע ודברי רבילותו עליהם להם ועל שחיתו אשר שלחם הנם טוררני בקנאותו אשר קנא עליהם על אדות אשר היתה אמת יקרה ונכבדת ונאה להם המלכות ועשייה בהם כאיל וכמשגב וכבער והמלכות זה בן האילת ונהפך לי לאויב ולאחי. והעם עוד היום בוכה ומחלבל עליהם והוא שמה על מותם האלמים יעוררני פרס מוטי לנקום נקמתם ואוכל ע"ז ולא די לא כי גרם אחי על בני ואהרבה אותם אבל נהפך עלי לאויב ונבקש להמיתני לולי חסד אלהים עמי ואיך לא אבכה הכר זרד ואיך לא אחלבל וארחא חסיד נשי בני היקרים אלמנות בנותיו ובני בני יתומים מאלמות וארחא את אנסיפטר הרע אשר טוררני להמיתם על לא חמס בכפם טודתו חי לפני והאמת כי אני נחתי מקום לזה הרשע לעשות את כל אלה כי שמעתי מזה לעשות גם כי נשאתיו על כל בני ואף שהיה משפחה שפלה למען שהיה ראשית אחי והמלכותו למלך אחי. והוא לא חכה את יום מותו לפני האלמים אבל מיהר למלך בשפט את דמי לשלם לי רעה חמה שובת עקב האהבתיו שאל אחי וקום פני ומיטע בעיני אנשים ואדם גם כי נחתי לרשע המפוענז כוזב בעודתי חי בלשתי

יסיון פרק ט

המשלה ואח"כ לו ג' מלכים וחמשים ככרי זהב ושלחתי אל רומא להתחבר עם אנוסכוס המלך
 זה דרכי המלוכה והממשלה ולקטף לזמן וגבורה ולבא בחדרי ארבעת אנוסכוס המושל
 ברומא כאשר באתי אני. ואם תאמרו אחי אשר הרגתו קמו עלי כמוהו ולכן הרגתם תהלה
 לכם מלחם הגבול ותהלה לנפשותיהם הקדושות לחם משפם לפני האלהים על ככה כי
 מקיים הנה ואני תאחד לאלהים ולכם אבל הרשע הזה איש דמים ומרמה הוא רמוני ברכו
 פניו בנצחיו ויסמני להמיתם חסם ימיחוהו האלהים ולא יראה א"ע בממשלה כי הוא בלתי
 ראוי לה. ואחרי זורו השמר לך ולא תאמין לדבריו וכי יתן קולו אל הסה לזנך לחושבות נבי
 ואל תרחם על דמיוני כי הם משפסו לרמות ולגנוב דעתי בערמותיו הרעות. וצוה רמוני
 ונצח דעתי ודעת רבים עד שטורדני עם חביריו הרשעים והביאני אל חק הבליה מרמם על
 בניו והרגתי את בני חסם כי יוס יוסם היה מטפס מהם רעות בדברי רצו ומסבב במרמותיו
 לבא אלי אנשים בנצחיו ולהעיד על דבריו. והוא היה שומר לי במרמה ולעניו ב"א היה מראה
 לי אשר הוא לי כבדני כחומה ובסתר היה אורב לי וקם עלי. ואני האמנתי לו נפשי וגופי
 והמלכותי עלי והוא חושב עלי רעות להמיתני ומי יאמין כי יקום עלי זה אשר אהבתי ונפיתי
 לו יקר וגדולה על כל בני. הודות לה' והלל לו אשר גלה לי את רוע לבבו ואת סודו הבוגד
 וימלטני מידו. ולכן זורו אשר אהבתי כי אראה כי נשארתי בדד ושומם ואני אברה כי ראיתי
 לרוע רבות עלי מכן משפחה שפלה ובני אשר היו בני משפחה גדולי נפש הרגתי. ואם הגבל
 הזה איש הבליה החייתי עשה מה לי עוד כי אם לבקש על הכלבים האמאם לשמות דם
 להשקותם את דמי ולנקום נקמתי בני ממנו. החסידים ממני וממנו. ויהי כאשר דבר המלך את
 דבריו בבני גדול וירם את קולו בחרון אפו וידום. וישא אנשיפטר את ראש מעט מעל
 הירך מבין רגלי המלך כאשר ישא האדם המוכה בחרב את ראשו ויפתח את פיו ויעמוד
 ויאמר. אדוני המלך דברי ריבונית ומוכחותיך המה יעזרוני ויהי לי למליך וישל לפניך וכאשר
 בקשתי לרשעני בדברך כן תדקיקי בהם. ואמנם אשר דברתי מהיותי שומך ושוקד
 לשמרך לבלתי גנוע כך אובי מאוייבך זה לעמי העם ובהכרח ארצתי לך. האלהים יודע כי
 לעולם לא עשה זה על רוחי ומי לא ידע כי אלהים יעשה נקמה בזה אשר יבקש רע על אביו
 וזה בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי גם לא יראה אלהים בקרבי גם אנכי ידעתי כי כן
 הוא ואם לא יראה והאלהים הלא ים לי לירא פן יקרה לי כאשר קרה לאחי אשר הרגתי
 בדברך ויהי זה בגלל הקנאה אשר קנאו בי ויבקשו להרגני כי המלכתי עליהם על היותי
 משפחה שפלה ואם היו ממעפחה יקרה. וכאשר ראו כי המלכתי ע"כ עמדו עליך לרעה
 וימותו בעונם. ואני ידעתי כי לא נאה לי למנוח ואמנם מידך היתה המלכות עלי ועל מה
 תאמר כי יענתי להרגך. אם לקבל מלכות הלא כבר המלכתי ואם בגלל כבוד הלא כבר
 בדחתי. וכי יעלה על לב כי העניי הסיתי להרגך כי העניי יסית האדם להרוג נפש למען
 יקר עושר הלא כבר אחי נחם לי עושר גדול והעשרתי ושלחתי אל רומא בכבוד גדול.
 וכבר ראיתי מלכים שה אשר בלו לשאול את שלום אנוסכוס קיסר והנה הם מלכים בני
 מלכים כמוני היו אבל עשירים מכמוני לא היו ואף כי אנוסכוס אשר הרע את לבו עליך את
 השבתי והשלמתיו עמך והסיבותיו אהבך כבראשונה בבלי ידעתי סליחו הגלח בך ואף
 כי נתן לו סליחו וזה לרוב לחם לו חיל להלחם בך ולא אבה הוא לשמוע לו בלכתי אני גס
 כי נשא פני. ויהיך הקיסר בגללי לך לאהוב ולסליחו לחיוב. ומי גלה את סוד האויבים
 שבקשו לשלוח יד בך כי הם אני ואין תאמר עלי כי אחי עליך מהשבת רוצח ואני הוא אשר
 חפסתי את קורבתי כאשר בקש להרגני והרגתי והנה עשה זכר אני כי לא רציתי ללכת לרומא
 בשלח אותי כי ראיתי אשר מקנאני אחרי יחיי כורים שחם לרגלי אבל קבלתי הסתלה שמלחתי
 בדרך כעבדך ולא שפלותי. והנה אקרא אל הקיסר אשר לא ישמע אל דברי עשה יסרתי
 אם תאבה בגארותי מהעון הזה. והנה אני נסעתי ומרדתי לבא לפניך והנה הנה. ואעידה
 לי עדים נאמנים על ישר לבי עליך ולא אשיד ע"ז עדים מב"א כי ב"א יראים הם להעיד
 את האמת והנה לוקחים שוחד ושליו האמת. אבל העדים אשר יעידו בי ואשר יענו על
 לבי הנה הם בלתי יראים מפניך גם לא יקחו שוחד ממני להעיד שקר וכזב כב"א כי כל
 האדם כוזב. והעדים ההם ג' עדים נאמנים ועל פיהם יקום דבר משפטי לאמת. ושלחתי
 יסע בני גד ה' ונצח. והם השמים והאדמה והים אשר לא יתמולו על איש כי יקום על דם
 נצח ויעמיד על דם כורו והנה אני באתי הולך סתם השמים על מה ועל מה לא הרעים עמי

קל ללדים מן העמים והערים עליו בנק והמיתות הם חסותיו לך. ועוד הנה עברתי בים לשם לא עמדה הסערה עליו להסעיתי כאשר חרה אף הים ביוםה בנכחו מפני האלילים. ועוד הנה הלכתי על הארץ למה לא פתחה את פיה לבלעני כאשר פתחה לדתן ואבירם אשר קמו על מרתי אשר לא הרע לישראל וסיה להם לאב ולמוכות. והלא אבשלום החוסה לאביו בבריתו במלחמה להמלך את נפשו ח' מאלתי הארץ ה' ויתפסו בשעריו ראשו ותלה אותו עד בן ההורג והרגו כי לא נעזב להחשב להביאיו אל אביו ואלי בן אל אביו נמלס. ואלי הנני אשיך בחתי ולמה חתי מת. ודוד עשה נקמה על הרצח בןו וזוה להרוב את ההורג ואלי למה לא אחכה נקמה מאויבי אשר ישנאוני הנס. אבל בדבר אחד חסתי פיך ושא נא את פי לבל תחנני ביד אחים להרגני רק הרגני אתה בידך ויהיו ידי אסורות לפיך ומונא אח בתי מעי וקדע את לבבי וכרתו לקרעים וחקור בו הידי. לדור את חשב עליך מהשעה רעה. ועתה אדוני אבי על מה זה חתכה ותחריך משפתי את החמול על בך סהרני מאשמה ואם לא תחמול עשה בי משפט ונקמה כחפץך ורצוןך. וא"ל בלבך לא אשלח ידי בבני כי ענני ובשרי הוא דע כי האיש אשר יבקש את נפשי להרס ידו בך באכזריות אינני עומך ובשרך. יהי כאשר בלה לדבר את הדברים האלה ודברים רבים אשר לא כתבתי פה וכת חס דסבר הרומים וישאו קולס ויבטו כל העומדים לפני המלך רק המלך לבדו לא בזה. וזה ניקוליאוס הסופר האמון היה גם ושמע הדברים האלה ולא בזה כי הוא היה אוסב גדול נערים המומים בני מרימי. ויען ניקוליאוס הסופר ברשין המלך לאמר ויאמר לבוים על זה הבנו וממה חבנו. מערמת אנטיפסר וכזבו חבנו. ואת מי תרחמו ועל מה תרחמו יחס בלבכם רחמים רחמו על הבנים היקרים אשר באתי חס אשר הרג אותם המלך בלה"ל אשר הערים עליהם הרעע הזה בלה"ל ובערמת הרעע אשר חס ימלס זה ממשפט מות את כל בתי אביו ישחית. ולמה ימלס זה ממשפט מות איש אשר רצח את אחיו ועל אביו לא חמל ושא ניקוליאוס את קולו בפעם קינה ויגוז את ראשו ויספוד כאשר יספדו על המת ויקוק על הגהרגים בני מרימי ויאמר עורה אלכסנדר עורה והקולס אריסטובולוס קומו ורצו אויביכם את הרג אתכם בדבריו ואחס היחס נקיים כי הביא עד שקר להשיד עליכם בלה"ל להזכירם ואיכם המלך לא חשב כי יכזב הוא עליכם ועתה עומתי לכדורו וזא בעון משפט מות וחשב להגלל צמנו בדברים אשר הם מחושבים בכזב ובמרמה עורו עורו וערכו עלמ תיכם לפני המלך ועתה את מי יזכר המלך במשפט ואת מי ירשע. ועתה אחס העומדים פה העדה הקדושה אל תרחמו על אביר כי כל מרתח על רעע הנה הוא אחזרי רק מות יומנו איש הדמים ואיש הבליטל אשר יען על אביו להרחיק את בניו מלפניו ולהרגם רחוק ממנו לחסן לא יראה ולא ישמע במותם ויחמול עליהם ואם הערין הזה ימלס ממות כל בני המלך כלם ימית כי בכלם יקנא ולא יראה להשאיר בן להורדוס המלך בלחו. וזה משפטו להרוב בהשקתם נשקה סמי מות ולגנוב דעת הבניות ולרמות לבות בני הדס כי פרודה אחי המלך נאמן היה למלך ואוסב מאד אבל האכזר הזה גנב את דעתו ונהפך לאויב למלך. ויוסף עוד ניקוליאוס הסופר לדבר דברים רבים ולגולל על אנטיפסר את כל הרעות שעשה ולהביא עליו מהריומות ומהמלשנות אשר עשה ויכל ניקוליאוס הסופר לדבר וידוס. ויאמר המלך אל זורו אתה הער זורו שאל את הרעע הזה היש לו לדבר עוד ולהוסיף בכזבים. וישאלו ולא ענה אנטיפסר עוד דבר רק כי אמר הנה האלילים יהיה עלי לעד כי איני נקי מכל זאת. ויאמר המלך לנאמניו הביאו לי את הכלי אשר בו סמי המות ונתחיו לכם לשמרו לי עד אבקשו מכס. ויביאו הסומרים את הכלי אשר נהן אנטיפסר אל פרודה אחי המלך ויראהו לאנטיפסר. ויאמר אליו הוי ערין ורעע החכיר אשר זהו חומךך וכלך. וידוס אנטיפסר גרואו את הכלי כחבן ויאמר הורדוס המלך הביאו לפני איש אשר לו משפט מות וננסה בו הסס הזה הרפואי אשר ראה בני להשקותו ויובא לפני המלך איש אשר היה עליו משפט מות ויט וישקוהו וימת האיש מיד. ויקח המלך מהמשקה ויתחילו אל השר זורו להוליכו עמו לפני אנטיפסר הקיכר ולהרצוהו לו ולהודיעו רעת אנטיפסר ויט המלך אז לאסור את איש פחד בנחשחים ובכבלי ברזל ויתחילו אל בית האסורים במצות המלך. ואנטיפסר אף כי היה בבית האסורים לא חדל מערמתו ומלשונות הרע ויכתוב אגרת אל שס אקימי אשת הקיסר מלאה קללה והרפות על המלך שלוהה מאה בלומית אחות המלך אל אקימי אשת הקיכר רעותה מלאה קללות ומרסס ובידה על סכין מלאה שלמים אחרו. ותמנא האגרת הזאת בסדר

ויבטחו אל המלך וכמעט שלא הרג המלך את ש' ומיום אחריו לולי כי מלא אגרת אגרת לארץ
מלחם אקמי אל אנסיפטר וכחוב בה כדברים האלה לאמר. אשר דברת לי על שלומים דודתך
אחור אבך הנה כבר כתבתי לאבך אגרת והודעתיו כי הוא שלח אלי בגללו אגרת מלחם
קללות ומרפות ומיני בגידות וידעתי כי המלך יהרגני ואהיה שלח אלי את החוב אשר דברת
אלי על דבר אשר העידותי אל המלך את אשר הודעתי והעידותי להרוג את אחי. וכאשר
מלא המלך את האגרת הזאת ידע כי בערמת אנסיפטר ילאה האגרת הראשונה למען הרוב
המלך את שלומים אחיו כאשר הרג את בניו באגרת ערמתו ובכזב מרמתו. ויהי בימים
ההם חלה המלך הורדוס את חליו אשר מה בו ויכבד עליו החלי מאד ויכתוב צביות לאמר
כי לא ימלך אנסיפטר בנו אחרי. ויקרא המלך הורדוס את שלומים אחיו ויתן לה כסף
וזהב ויהי עליה לעשות חפזו על בני השמים אשר סגר באיפדרומו ולהרוב אותם למען
יבכו רבים ביום המלך הורדוס. והמלך הורדוס בן ע' שנה בחלותו ויכבד עליו חליו מיום
ליום ויבקש לעשות נקמה באנסיפטר בנו לפני מותו. אמנם חכה את המלכים אשר שלח אל
אנסיפטר הקיסר לדבר לו על אודות פלגש אקמי כי הוא היה בעל אנסיפטר ולכן שלח
המלך אל הקיסר להודיע לקיסר לעשות בה נקמה ואחר חן יעשה גם הוא נקמה באנסיפטר
בנו. ויהי היום ויכבד החלי עליו וייר לו מאד וישלח את חיו ויבחר ביום ויאלתר למשכחו
היה לו חפזו וחתו בידו מאכלת ואשרנו בידו כי פ' לו לאכול. ויעשו כן משרתיו ויקס
הוא מעט ויחזקו ויסמוך בזרועו השמאלית את ימיו וירס יד ימיו במאכלת אשר בו קלף
סדמות ויבקש להחזיק בבטן. וירץ ארקילאוס בנו ויחזק בימיו ויקח את המאכלת מידו
וינילוהו מלפניו בעצמו. וישאו את קולם כל העומדים לפניו ויבכו וכל עבדיו ושריטיו ואנשי
ביתו נעקו נעקה גדולה בבכי והקול נשמע עד למרחוק ותלא השמועה לאמר כי מת המלך
הורדוס. וישמע אנסיפטר וישמח לקול נעקה העם ויאמר להפקיד שלחתי ואלך לי אל אחי
לספור ולככות כחן הכן לאב וכל זה אמר במרמה שיוכל להגלל ולבדות וחרא מה הכבוד
אעשה לך. והפקיד לא האמין לדבריו ולא החירו ממאסו ומחבלים אשר עליו ולא רב לו
אשר לא שלחו אלל בא לפני המלך ויספר לו את דברי אנסיפטר ויעץ המלך בחרון אפו
ויאלתר הע' ד' ושמח במוות הרואה ביום מפלתי ביום מותי נשבעתי ח' ה' כי היום ימות.
ויהי המלך להורגים להרגו ויהרגו המלך ויביאו את ראשו לפניו ויראחו וחתם המלך
בכה. וימת אנסיפטר הרשע ויקבר בעיר אשר שמה אירקסא כאשר טה המלך וימחו הסופרים
כמעט המלך את שם אנסיפטר ממכתב הכרית למלוכה אשר למלכי יהודה כי זו היה כתוב
כי המלכו המלך הורדוס לפנים :

פרק אחד וישיש וימלך המלך את ארקילאוס בנו ויכתבוהו במכתב ברית המלוכה

אשר למלכי יהודה וישבע את העם ליתורו עליהם למלך אחרי
ויתן את כעשת המלוכה אשר לו אשר בידו לחלמי עבדו הנאמן לתחת לארקילאוס בנו אחרי
שמו. ויהי המלך הורדוס אחרי הורגו את אנסיפטר בנו ה' ימים וימת ויהפך אל עמו.
וימים אשר מלך הורדוס המלך על כל עמ' יהודה ל"ז שנה. וימת הורדוס המלך א' ש' מלחית
בכל אשר פנה. וימי יתן כאשר הלחיתו האלהים מחון ומסביב ויהי עליו לאנשי ביתו ומרמז
אלל ה' עליהם לאיש מדון וחסד. ומעוררו ה' אים מלחית גו נא' למלך ויחר מאבותיו וימלך
בגדולה וכבוד ולא רב לו כי מלך שנים רבות כרעו ויתן את ממלכתו לבנו אלל נתן לו ממלכות
שלא לקח מאביו. וימת ויעזב את ביתו בבכי ונהי כי הרג את בניו. אלל הגזירה אשר גזר
תל שלומים ועל אלכסנדר (בעלה) וישבעה להרוג את שרי העם ואת בניהם למען יבכו ימים
רבים במוות. הנה שלומים לא ק' ושמח אמנם דברה באנשי שרי הגזרים לאמר. המלך
זה לפחות את הסדרו ושלח את שרי העם ואת בניהם כי נחם המלך על כל הרעה אשר
דבר לעשות להם ותשלחם וילכו לבתיהם. ויהי אחרי ק' ויאלכו כל העם ואלל חלמי עבד
המלך הורדוס הנאמן וידבר באנשי העם דברים טובים ונחמים ויראה להם את כעשת המלך
הורדוס. ויאמר על הגזרים ואל השמים הנה המלך נזי לפני מותו לחת אחרי מותו את
הכעשת הזאת לפניהם לארקילאוס ולהמלכו אחרי כי הוא כתב במכתב הכרית אשר למלוכה
למלכי יהודה כי ארקילאוס ימלך אחרי ויהי נותן לפניהם את כעשת המלך ושמח ימים
ה' ידו ואת רבנו במלוכה עדים אים היום. ויפתח את מפתח מכתב הכרית מהמלוכה ויקרא
האנשי הגזרים את אשר טה המלך הורדוס. להמלך את ארקילאוס בנו אחרי ויפסד דברי

צי"ס סא וסמכים וימלאו קי הגדולים יחד וירמו העם כלם פה א' לאמר ויאמרו יד
 אדוניי המלך ארקילאום לעד וימלא את מקום אבותיו. וילך ארקילאום המלך וכל עב
 יחדו אחריו לקבור את המלך הורדוס בעיר אשר שמה איראון והיה רחוקה מירושלים
 מששים רים. וישאו את מטה המלך אשר שכב עליו המלך מה. והיה המטה מזהב מהור
 ולבנים יקרוה עליו במסגרתה מסביב ומכסה המטה ארוג בזהב וקשור בפחילים ועליהם
 קרסים מאבנים יקרות. ועל ראש המלך עשרה זרם גדולה וכתר מלכות ומקו בצימיו והוא
 יושב במסכה על המטה כאשר בהיותו בחיים. וכרות הגדולים לפניו כסדר. בראשונה
 גבורי גדולי יהודה ואשריהם גדולי כח גרמינאל וגלום הם פראנקוס. וכלם חגורי חרב
 ומלבושי פריזות ועדי המלחמה. והבזרים והמחאבלים והמקוינים הולכים רחוק מנגד
 הלך ובהם וקוין וימר העם הולכים אחרי המטה וארקילאום המלך הולך קרוב למטה
 ושרי יהודה הולכים סביבו חים עדין עליו מזהב ואבנים יקרות. וכלם חגורים בכלי
 הלחמה. ולי מעבדיו הולכים לפני המטה מפוזרים בכל הדרך מור ואהלות וכל בושם טרם
 לבית. בני המלך היו עם ארקי לאוס קרובים למטה ופוסעים בפסיעותיהם אחרי פסיעות
 המלך אחיהם. ויקבר המלך הורדוס בעיר איראון כאשר נזר המלך והעיר רחוקה מירושלים
 כמו מאתים רים. ויש לו כל העם וכל השמים כבוד גדול בכל הדרך בלכתם אחרי מחשו.
 אבל לא היו עישים כלם הכבוד מאהבתו המם מפני יראת. כי רבים מן העם היהם חיבה
 בלבים על הורדוס ועל בניו ואם לא היו יכולים לדבר בפיו היו חוששים בלבם בחיבתם
 כי פגע העולם כשיממש להם להסחיר איבתו מבני אדם ולהשפוז בלבו את אשר יראה
 את טוב ואם רע. ויקבר הורדוס המלך בעיר המזכר בכבוד גדול עם כל בגדי מלכותו.
 אחר הדברים האלה ויוזאו העם את מחשבת לבם חוצה ואת השנאה אשר שגאו למלך
 הורדוס מתחיל שלשום הודיעו וידברו עליו בגלוי לאמר חים פורח ואיש רע היה המלך
 הורדוס אשר פרחו ועולו הכבד עלינו מאל באכזריות אשר עשה לנו וגזר על עמו כי מן
 גאה ואכזר היה ולא מלך עד אשר הסיר ואשר הפסיד את כבודו ולא הניח לאדם עושר
 בים אשר הכבד עלינו. והעשיר בימיו את הנכרים וידל את היה דים והביא חויבים על
 הקדש והמקדש ואשרי אשר היה טרם מלכות הורדוס ולא לוקח באכזריות הורדוס ולא ראה
 בעמל מלכותו ולדות הורדוס ואכזריותו עלינו גברו על אשר ראינו מהנרות מהיותנו בגולה
 צחק אויבנו כאשר מלכו עלינו מלכי בבל אשר שלחו אותנו מארצנו לגולה. אבל זה הורדוס
 הפסיד אותנו יותר מאשר שהרימונו הגוים בגולה כי מלכי בבל שלחו חפשים מהגולה ללא
 אל ארצנו והורדוס הגלה רבים מארצנו ויטנס למם. והמלך הורדוס היה אכזר מדריש
 ופעל דון מתחששת וכל מלך מדי ואנחנו חסיו את יום מותו ללאח הפסים והוא עד
 כה יכבד עולינו והוא ערמו לעבודה כי המלך עלינו את ארקילאום בנו במקומו והיה
 ארקילאום יעשה כרעות אשר עשה אביו ועוד יוסף עליהם דמעות אם לא עשאה אביו. והיו
 ואיו ואביו על העם אשר ימלוך עליו ארקילאום כי הוא מלך עלינו אשר לא נראה ולא
 נבחר בו וסוב לנו להיות בלא מלך ממלך עלינו ארקילאום אשר מתנשא לאמר כי הוא
 ימלוך עלינו כהורדוס בן הוא. ואלה הדברים לא ביהיה היו מדברים בם קיהודים לבד
 אבל גם בנחמא הלשיו את ארקילאום על ככה ופלוחים בלחו לפני הקיסר ולפני הששים
 בנחמא ביהל אפוליוס אשר היה הצורסוס הקיסר. ויהי כראות ארקילאום אשר היה לב
 העם עליו וילך לו אל רומא אל אפוליוס הקיסר לבקש עמנו לעזרו על המלכות כי עם יהודה
 בלתי צומח בו. ויהי בהיותו שם לפני הקיסר והוא מדבר עמו על ככה והקיסר מהרס
 אליו. וישן אנשינו בן שלומית אחות המלך הורדוס אשר היה עם ויאמר לקיסר כדברים
 האלה. תשם את מאל אדני הקיסר המלך ממך איך תקבל את דברי ארקילאום ותאמן לו
 כי יתן קולו באמרו לך עזרתי ואמלך על יהודה והלא כבר הוא מלך ואם פיר הקיסר לא
 מאל ומה יש לו עוד לעזוק ולדבר לפניו. הנה ישב על כסא המלכות אשר ביהודה ולא
 במשפך ופסע כל העם ולא באממך ומה יבקש עוד. כי מה לו לרבות על מרבה כלם זרם
 אם לא כי מלך ומה לו למח כבר מלכות בראשו אם לא כי מלך ולמה מאלו לבו לשפז
 במים הכסא בירושלים ומעל הכסא לנכר את העם וגדודיו כח המלכים אם לא כי מלך
 פעלם ולא הם משפך ומאמך. והלא הודיה אביו במשפך ומאמך קיסר מלך
 שמו בליוס הגרם אשר בינו וביניהם. וכי יאמר ארקילאום לפניו כי אביו בליוס

סיפון פרק סא

וְהָיָה מִלְכּוֹת מֶלֶךְ וְכִי לֹא קָבַל הַמְּלֻכָּה רַק לְקִיּוּם אֶת מַלְכוּת אֲבוֹת וְאַחֲרֵי מוֹתוֹ בֵּל אֶלֶּיךָ
 לְקִיּוּם מַלְכוּתוֹ דַּע אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹדֵם בְּהִיּוֹתוֹ בְּחַיִּים בְּחַכְמָתוֹ דַּעְתּוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת
 אֲבוֹתֵינוּ כִּסְרָם בְּנוֹ וְכֹאשֶׁר הִלְשִׁינוּהוּ רַעְשִׁים לְפָנָיו וְהִרְבּוּ וְהִכְבִּיד עָלָיו הַחֲלוּ וְסָרָה דַּעְתּוֹ מִמֶּנּוּ
 הַמֶּלֶךְ אֶת אֲרֻקְלָאוֹס הוּא בְּדַלְתִּי דַּעְתּוֹ כְּמַשׁוּגָה אֲשֶׁר לֹא יָדַע מֶה יַעֲשֶׂה . וְהַמּוֹפֵת ע"ז כִּי
 עַם יִשְׂרָאֵל וְיוֹשְׁבָאֵים הֵם הוּא בְּדַלְתִּי שֶׁלֹּא בְּדַעְתּוֹ וּמַשׁוּגָה מִמֶּרְאֵה עֵינָיו . הֵלֵךְ תִּרְאֶה כִּי
 בְּהַחֲלָה מַלְכוּתוֹ בָּשָׁם הִרְאִינוּהוּ מֶלֶךְ כִּחַק הַמַּשְׁוֻגָּעִים וְזֶה כִּי בָּא בְּהִילָה ה' בָּתָּה הַמַּעֲמָה
 עַם דִּדְרוּ וְלִחַן שֶׁם אֵת הַעַם וְיֵט לַגֹּד דִּיו וַיִּשְׁלַח אֶת חֲרֻבוֹת הָרָאשׁוֹן לְמַלְכוּתוֹ . הֵנָּה זֶה הוּא הַזֵּכֶר
 אֲלֵפִים פָּגִירִים מִמֶּנּוּ אֲרָאָה הַתָּיִךְ הַיִּכִּיל בָּתָּה הַמַּעֲמָה הִרְאִינוּ לְמַלְכוּתוֹ . הֵנָּה זֶה הוּא הַזֵּכֶר
 אֲשֶׁר זָכַר אֲרֻקְלָאוֹס הַעוֹמֵד לִפְנֵיךְ בְּהַחֲלָה מַלְכוּתוֹ לִכְסֵּר עַל יִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה אֲדוֹנֵינוּ
 הַקִּיסָר וְאַחֲרָיִם יִשְׁעֵי הַעֲלָה רַחֲמוּ עָלֵינוּ וְהִסִּירוּ מֵעָלֵינוּ אֶת הַמֶּלֶךְ הַאֲכֹזֵר הַזֶּה כִּי לֹא נָחָה לְמִלּוֹךְ
 בְּיִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי מוֹרֵעַ יִשְׂרָאֵל מֵאֲבָם וְעַתָּה וְעַתָּה הַפְּרַחְמִים אֲשֶׁר מוֹרֵעַ הַמְּלֻכָּה . אֲבָל אֲרֻקְלָאוֹס
 זֶה הֵנָּה אֵם הוּא בֶן הַיּוֹדֵם הַמֶּלֶךְ אֲמוֹ הַיָּהּ אֲדוֹמִית חֲשׂוֹקָה לְאֲבוֹת וְאֲמָן לוֹ . הוּא לְמִלּוֹךְ
 בְּיִשְׂרָאֵל כִּי אֲנִיפְסִיכָר הַגְּדוֹל אֲבִי הַיּוֹדֵם . הֵלֵכְתָּ מִלְּחָמוֹת הַקִּיסָר הִרְאִינוּ הוּא יִכְבֵּד בְּעֵינֵי
 הַקִּיסָר וּבְעֵינֵי הַרְוִמִיִּים וְלַעֲלוֹם לֹא שָׂאֵל מַלְכוּת כִּי יָדַע כִּי לֹא הִיָּה נָחָה לוֹ . וְהַיּוֹדֵם בְּנוֹ מֶלֶךְ
 מִמוֹקְשׁוֹ עַם ה' וְנִרְחַצוּ וְלֹא רָב לוֹ אֲשֶׁר מֶלֶךְ הוּא אֲבָל נֶחֱם ב"ב מַלְכוּת לְבָנוֹ אֲשֶׁר הוּא לֹא
 קָבַל מֵאֲבוֹתוֹ . וְיוֹסֵף עוֹד בֶּן שְׁלוֹמִית לְדַבָּר דְּבָרִים רַבִּים וְלִשְׁלֹשִׁין אֶת הַמֶּלֶךְ אֲרֻקְלָאוֹס וְאַחֲרָיִם
 לֹא הִבְטִיחַ פֶּה וְהַקִּטְסָה בְּסֵפֶר הַיּוֹמִיִּים . וְכִסּוֹף דִּבְרָיו אֲמַר לְאֲבוֹסִמוֹס הַקִּיסָר וְאַחֲרָיִם
 אֲדוֹנֵינוּ הַקִּיסָר רַחֵם עַל הַעַם הַעוֹרֵת מִקֶּץ אֲכֹזֵר אֵל רַחֲמֵי מַלְכוּתְךָ וְחַנּוּהוּ לִנוֹ רִאשִׁים מֵאֲרָנְךָ
 כְּאֲשֶׁר נָחָה בְּחָרֵם וְשִׁמְעֵי אֱלֹהִים וְלֹא נִמְחָד . וְיֻקְלָאוֹס הַסּוֹפֵר הִיָּה שֶׁם בְּמַעֲמַד הַדְּבָרִים
 הַאֲלֵף וְהוּא אִישׁ חָכָם וְנָכוֹן וְהַקִּיסָר שׁוֹמֵעַ לַעֲלֹתוֹ וּלְדִבְרָיו בְּרָאשׁ קְרוֹאֵי עֲלָה וְיוֹעֵן וְיֹאמֵר הוּי
 בֶן שְׁלוֹמִית מִהַ הַהִמִּים הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ בְּדִבְרֶיךָ וְלֹא בְּמוֹסֵר דְּבָרָתְךָ כֹּל דְּבָרֶיךָ כִּי
 בְּעֵסֶךְ לַעֲוֹרֵר הַקִּטְסָה עַל אֲרֻקְלָאוֹס הַיִּפְּרָה הַיִּיךְ מַדַּעְתְּךָ לְדַבָּר דְּבָרִים הַאֲלֵף אֲשֶׁר דְּבָרָתְךָ .
 וְאַחֲרָיִם הַיּוֹדֵם זֶה הַקִּטְסָה וְכֵה מִשְׁפָּטִים לְהַשְׁחִית שְׁלוֹם וּבְרִית וְלַעֲוֹרֵר מִלְּחָמוֹת וְקִטְסָה .
 וְאַחֲרָיִם אֵת נִפְסָכְךָ לַעֲוֹרֵר מִלְּחָמוֹת וְלִהְיוֹת יָד עַל מַלְכוּת הַרְוִמִיִּים מֶה לָּכֵס לְהַלְשִׁין אֶת
 אֲרֻקְלָאוֹס וְעַל מֶה חֲתָמָה בְּלִחְמוֹת הַבְּרִית אֲשֶׁר בְּיָמָיו וּבְיָמֵיכֶם וְכִי אֲרֻקְלָאוֹס חִינָה קְשׁוֹר
 בְּלִחְמוֹת הַכֶּן עֲמָתִי כְּאֶחָד מֵכֶם . וְעוֹד מֶה מֵאֲחֵרֶיךָ כִּי הַיּוֹדֵם הַמֶּלֶךְ הַמֶּלֶךְ אֵת אֲנִיפְסִיכָר
 רָאשׁוֹן וְאַחֲרָיִם יֹאֵל וְהַמֶּלֶךְ אֶת אֲרֻקְלָאוֹס אֲחֵרֶיךָ כִּי לֹא נָחָה לְמֶלֶךְ הַמֶּלֶךְ חִינָה יִכָּסֶּה מִבְּנֵי
 לְהַמִּיד אֶת הַרָאשׁוֹן אֲחֵרֶיךָ וְאַחֲרָיִם הַחֲתָרֶיךָ הַרָאשׁוֹן כְּאֶשֶׁר יִפְּרָה בְּעֵינָיו . וְהֵלֵךְ הַקִּיסָר יִמְלֹךְ חִינָה
 אֲשֶׁר יִבְחַר מִבְּנֵי הַמְּלִכִּים וְאַחֲרָיִם הַסִּימָנִים כְּרָאוֹס וְאַחֲרָיִם פְּעֻמִּים רַבּוֹת עָשָׂה כִּי הַמַּעֲמָלָה
 הוּא לְקִיסָר . וְהַיּוֹדֵם הַמֶּלֶךְ מִי הַמְּלִכִּים אֵם לֹא הַקִּיסָר . וְאַנִּיפְסִיכָר אֲשֶׁר בָּחַר בֶּן הַיּוֹדֵם
 לוֹלִי קֶץ אֲבוֹת הַמֶּלֶךְ עַל רַעְשׁוֹ וְהִרְבּוּ וְהִיָּה חַי עַד הַיּוֹם וְלֹא הִיָּה בִּיחָד בֶּן אֲדוֹנֵינוּ הַקִּיסָר
 הַיָּהּ מוֹעִילָה לוֹ בְּחִירָתוֹ אֲבוֹת הַיּוֹדֵם . וְעַתָּה כִּי בָחַר אֶת אֲרֻקְלָאוֹס אֲחֵרֶיךָ לֹא יִמְלֹךְ אֵם לוֹ
 יִבְחַרְהוּ הַקִּיסָר וּלְפָנָיו אֲדוֹנֵינוּ הַקִּיסָר דְּבָרֵי מִי יִאֲמָנוּ דְּבָרֶיךָ אוֹ דְּבָרֵי הַיּוֹדֵם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר
 הַמֶּלֶךְ אֶת אֲרֻקְלָאוֹס בְּנוֹ הַנִּבְחָר בְּעֵינָיו לְמַלְכוּת . וְאַחֲרָיִם בֶּן שְׁלוֹמִית הִיָּה לֶךְ מַעֲמָלָה בְּמַלְכוּת
 לוֹ הֵלֵךְ וְחִלָּה פֶּה ע"פ מִשְׁפַּח הַמְּלָכוֹת . דוּם וְכֵה קְלוֹק וְכִסּוֹן אֶת עֲשָׂמֶךָ לְשֵׁרֶת אֵל אֲשֶׁר
 מִלּוֹךְ וְמֶה לֶךְ אֲחֵה לְמַשְׁפַּחִי הַמְּלֻכָּה . וְשִׁמְעֵי הַקִּיסָר אֵת כֹּל הַדְּבָרִים הַאֲלֵף וְיִרְאֵה אֶת עֲלָה
 יֻקְלָאוֹס הַסּוֹפֵר הַחֲכָם וְאֵת לְבֹי כִי הִיָּה לְבֹי שֶׁלֹּא עַם הָאֵמָת וְיוֹעֵן עַם יִשְׁעֵי הַעֲלָה וְיוֹעֵן אֶת
 מִרְרַת הַמְּלָכוֹת הַיִּפְּרָה בְּיִשְׂרָאֵל לֹא אֲרֻקְלָאוֹס וְלֹא נֶחֱם לוֹ כְּתֵר מַלְכוּת . וְיַבְעֲחֶהוּ כִּי יִתֵּן לוֹ כְּתֵר
 מִשְׁטָם אֵם יִהְיֶה נֶחֱמָן לוֹ כִּי לוֹ הַגֹּד לֶקֶט כִּי כִעַת הַחַשְׁוֶרֶת הַיּוֹדֵם לְמִרְדּוֹ אֶת אֲנִיפִי
 יִשְׂרָאֵל בְּרוֹמִיִּים . וְיִבָּא אֲרֻקְלָאוֹס אֵל בְּיִשְׂרָאֵל וְיַעֲשֶׂה נִבְלֹת רַבּוֹת וְיִשְׁחָרֵר בְּשִׁרְרַת הַמְּלָכוֹת ע'
 שִׁיט וְיַשְׁמַע אֲחֵרֵי כֵן כִּי מֶה מֶלֶךְ לֹב הוּא יוֹשֵׁב הַמֶּלֶךְ אֲמוֹ אֲרֻקְלָאוֹס אֲשֶׁר לָקַח לוֹ לְאִשָּׁה אֶת
 בְּלִיטָה אֲשֶׁת אֲלֶכְסַנְדֵּר הַנִּגְרָב בֶּן הַיּוֹדֵם אֲמוֹ זֶה הַרַעֲשֵׁ אֲרֻקְלָאוֹס ב"ב וְכֵסֶה הוּא יִבְחַר
 וְעָלָיו הוּא מִשְׁפַּחָה כִּי אֲמוֹ יוֹשֵׁב מֶה וְלֹא הִקִּים עַם בְּיִשְׂרָאֵל . יֵשׁ לֹחַ וְיִקְחֶה לוֹ לְאִשָּׁה וְהִיָּה
 כְּבֵר הוּי לֶה בְּנִים מֵאֲלֶכְסַנְדֵּר בְּעִילָה הַרָאשׁוֹן אֲמוֹ אֲרֻקְלָאוֹס . וְהִיָּה כְּאֶשֶׁר לָקַח אֲרֻקְלָאוֹס אֶת
 בְּלִיטָה יִבְחַר וְיִבָּא יִשְׁעִילָה . אֵל בִּיחָד . וְהַחֲלִים הַאֲלֵף וְכֵסֶה אֲלֶכְסַנְדֵּר בְּעִילָה הַרָאשׁוֹן
 עִימָד לַגֹּדֶה וְהַחֲמוֹד הוּא לְחַבְקוֹ וְאֲלֶכְסַנְדֵּר הַדָּם מִחֲבָקָה אֲמוֹ . וְיֹאמֵר אֱלֹהִים חֲדָלִי לֶךְ מֵעָלַי
 אֵל תַּעֲבִי בִי וְהֵלֵךְ חֲלָמִי כִּי חֲבָל לְחַבְקִי וְאֵת בְּעִילָה לְיוֹשֵׁב מֶלֶךְ לֹב וְלֹא רָב לֶךְ אֵת חֲבָל
 הַנִּגְרָב לְאֲרֻקְלָאוֹס אֲמוֹ וְאֲלֵאֵי אֵת הַרַעֲשֵׁ בְּבִיטִי כִּי מַעֲבֵל לִפְנֵי . וְיַשְׁמַע וְיֹאמֵר מִי ה' כִּי

צד לא אלא את המרמס הזאת עד אשר אעשה כך ובארקילאום אחי אשר עמך נקמה כי הוא
 נקב עמך לפני בראש הלילה ועשה נבלה גדולה אשר לא כדא . ותיקן האשה וחסד את
 חלומה לנערותיה . ונתי בלפניה אתר חלומה יומים ותחת ותאסף אל עמה מקץ שנים ימים
 אשר ראתה את החלום . וגם ארקילאום אחרי מותה ראה בחלומה והנה ס' שבלים מלאות
 וכובות עומדות בקנה אחד וישא עיניו ארקילאום וירא והנה שור א' גדול עומד כנגד השבלים
 ויוציא השור את לשונו וילתך את השבלים . ויקן ארקילאום מחלומה וספר את חלומה לאחד
 מהסכמים לפניה לו . ויאמר לו החכם הס' שבלים ס' שנים הנה והם השנים אשר מלכת .
 והשור אשר ראיתך לותך ויבולע לשבלים הוא הקיסר אשר ברומא ישיק את מלכותך בשנה
 הזאת . ויהי מקץ חמשה ימים עלה על ארקילאום חיל הרומיים ויאסרוהו שר החיל בנחשאים
 וישלחוהו אל רומא וימת שם וימלך אנטיספר אחרי ארקילאום ויסב שמו חורדוס :

פרק שנים וששים

וביתם ההם מת אגוסטוס הקיסר החסיד ואחריו מלך
 תיבריאום הקיסר והיה תיבריאום איש דע ורשע וישלח
 סילאבוס שר צבאו לירושלים ואלם דמות תיבריאום קיסר בידו . ויבקש להביא הלל בעירו
 וימנעוהו העם מלכא בו אל יעיר כי אמרו העם אליו לך יבא ללם אדם בעיר הקודש .
 ויקוף סילאבוס שר צבא רומא על עם יהודה ורבים מאשי עיר ירושלים הבית בהרצ גט
 דבס מגדודיו הנישו פגרים מתם הרבה . ובימי תיבראום הקיסר לא בירידה לבדגטו
 נבלות כי גם ברומא וכל ארצות ממלכתו עשו נבלות הרבה מעבלי עובדי גלולים והמשפחות
 ועתה נספר אתה מן הנבלות אשר נעשו ברומא בימי תיבריאום הקיסר . בימיו הייתה אשה א'
 ברומא יפה תואר ויפת מראה עד מאד והייתה מלאה מן ויופי על כל הנשים וכל רואיה היו
 עוזבים מלאכתם ומביתם אליה . ורבים התאוו לשכב עמה שרים וגדולים ולא יכלו כי הייתה
 צועה ובעולה בעל ושמנה פאולונה והייתה האשה מתמדת לבית תפלה . ויהי יום מימים
 והייתה האשה בפתח הבית וירא אותה בחור אחד ושמו מונקלוס וסוף שר הרצב של הקיסר
 התיבריאום והבער בו אהבה רבה על יפיה ועל חמדתה . וישלח אליה שליח לאמר לה כי אם
 תסרנה לשכב עמה הבחור יתן שכרה כ' אלף דרכמוני זהב . ותמאן האשה לעשות וסבלה לה
 הסוד ותספרנהו לבעלה . ויהי הוא מאז שומרה מלאכת מביתו וירא מונקלוס כי לא
 האזינה פאולונה אליו ויתחכם בדך אחרת להשיגה וילך אל הכהן אשר היה על ההיכל שהיה
 בהימא בימים ההם . ובהיכל הסוף היו שני גלמים שם הא' אסורים ושם הב' חוב . ואזכר
 היה גדול בעיני העם מאסורים להתעוהות יותר וילך הבחור אל הכהן ויתן לו אלף דרכמוני
 זהב להסית את האשה ולהביאה אל ההיכל לילה לעשות עמה הוא את ההיכל נפשו עמה
 וילך הכהן בערמה וידבר אל האשה לאמר כה דבר חוב האלום הגדול בואי אל ההיכל וסבב
 גח מבתי ואקוס בלילה ואדבר לך בזהר כי אהבהך אשר תהיה נחמתי ותשמה מאד
 באשה ותספר לבעלה הדברים האלה ויאמר לה אישה ימי יוכל לתנוע עמך ישאל האלוקים
 ותלך האשה אל ההיכל ויפרשו אליה נערותיה לגנח המזבח משה כבודת ותשכב שם האשה
 בלילה הסוף ותלאן נערותיה מן ההיכל כי כן צוה הכהן ויהי בשכבה ויקם הבחור מאחרי
 המזבח בדמות חוב ויצא תחת בגדיו ויסול עליה בשקיה ותיקן האשה ותפלהו ותאמר
 עי אתה ויאמר חובי חוב באתי באהבהך ותאמר האשה אם אתה אלוה למת תתאוו אל
 האשה היוכל אלוה להעשר עם אשה ויאמר לה הבחור ויכל עם אשה יפה כמותך וגם אשה
 אחרת עשית כן ותלך לו את לובים אלוה כמותי וגם נשים הרבה יולדו אלוה כמותי ותאמר
 האשה ותאמר אני מאושרת בננות אם יאהבני אלוה . וע"כ לא מנעה נאמה מהבחור וישב
 עמה עד הבקר ויהי בבקר ותלך לביתה שמה מאד ותספר לבעלה את אשר קרה לה בהיכל
 וישמה מאד האיש ויאמר השני כי פקד אונתו א' הים וגם כל האנשים מאשרות אורה
 ואומרות לה אשריך פאולונה שהתחברת עם האלוה חוב . ויהי אחרי כן ויך מונקלוס
 וידבר אל פאולונה לאמר אשר התחברת לאטוב האלוה הגדול למדי נא מעשה כהרש לא מעשה
 לאלוה את שאלתו כן לא תמעי לכל אדם וכאשר לא תשנה מהסתרך מאלוקים כי מעשה לא
 פהשך לאדם שאלתו כי האלוה הגדול הוא נמן לי את אשר מנעת ממני אף כי הוא הביא
 לך בהיכל ונחך אלי לעשות עמך תאותי . ותמאני לעשות הפלי בלון ולקחת מידך
 ח' דרכמוני זהב אשר הבאתי לך והאלוה עשה בנחם שאלת בלא כסף וזהב ובהיות שני
 סוקלום לא אגים לעשות חסדי וכאשר הסיבותי שמי חוב עשים כל חסדי למדי פאולונה היתה

ה'אלה לעשות כחצוי וכחמוע האשה זה ותחטא מחד כי תעלה לאיש ותאסר לבטל מצו
אלא יכול לקפד עליה כי ברצונו הלה וכו' וזה עושה ללכת אל הויכל . וישמע המלך
היבדיראום קיסר ויהרוב את הבתן ויהרוב את הויכל והכלמים המביע בנהר חיבדיראום ולא
הרג הבחור כי חמך יצרו גבר עליו ואהבה האשה בערס בו אך הדית אותו למרחוק :

פרק שביעי ושישים וימת ארקיולאוס בן סורדוס המלך וימלוך אנטיפסטר אחי
ארקיולאוס אשר רחמי אב שמו סורדוס ואב הוא רבשני

לשמות מכל אשר היו לפניו ולא עזב חשבון של עשה וימלך. י"א שנה על ישראל הוא לקח השם פוליוסם וחסו בעותו חי ולאשה וביה לה בנים מאחיו ויחקה לו לאשה. ויהרבו רבים מאחיו ישראל וגם הוא הרג את ויחנק כהן גדול על אשר דבר ויאמר לו חסור לך לקחת אשה מחוץ לישראל לאשה ויכרינו ויגלה חיבריו קיסר מלך רומא את תורדות לתוך ספרד וימת שם. וימלך החתיו אנריס בן אריסחובלום בן הורדום הגדול וימלך כ"ג שנה ובימיו מת חיבריו קיסר וימלך תחמיו גיוס אשר הרשיע מכל אשר היו לפניו וקרא שמו אלום. וזו לעשות ולבנות לו מזבחות בכל הארץ ולהכיר שמו אלום ולישבע בשמו כל אדם ויורשו לקולו כל גוים ויבנו לו מזבחות וישבעו בשמו ויכרינו באלום רק האדום לא אבו לשמוע בקולו ויפסדו. על זה מלהמות ויאמרו היהודים יחד נמות ולא נשבע לקולו ולא נעבוד לו. בימים ההם שלחו אנשי מלך ס שלח אל גיוס מלך רומא ושמו אשיון וגם היהודים שלחו אליו בנים שלח אל גיוס המלך ושמו פולו איש חכם מאד אשר עשה ספרים רבים. וישן אשיון לפני גיוס מלך רומא ויאמר כל הגוים שמך אליהם ויבנו לך מזבחות וישבעו בשמך בשם אליהם רק אלה היהודים לבדם. ויבנו אליו פולו שלח היהודים ויאמר תאמנני כי תאמנו נתתם באלה ישראל ולא נבנה מזבח רק לה' אליהם ולא מזכיר שם אלהים אחרים ולא נשבע וזלתי בה' לבדו והנחנו נמסור נפשותינו למות ולא נשבע לדברים. ויקראו ג' ס ע' פולו השליח וישליכוהו מלפניו בבזיון ויאל לחוק וידבר אל היהודים אשר היו מקיים אותו בהר המלכות ויאמר אליהם השיבו דברים ושובו אל ה'. בכל לבבכם כי עת נרש היא ויאמרו היהודי' איש לאחיו לא חסבו היום כי עת נרש היא לישראל כי קץ גיוס מלך רומא מאד אל יס רפואה לדבר ואזרה. בואו ונשוב לאחרה העליונה וימנעו וזרזו אביהם הוא ה' אליהם. וילכו לבית התפלה ויקדשו זכר ויקראו עשרה ג' וישן אשיון אל ה' אליהם ויפסדו בחזקה ויענש ה' אלהי ישראל בצום ותפלה ויהי ביום השלישי ויענש ה' על גיוס את ירושלים וידלגו עליו כהרבות שלפות וימיתוהו ויכריהו ויקלצוהו חסיות עד אשר לא נקח ליקרב ויחלו הכלבים את צמרו וינקו ה' את נקמת היהודים מאת גיוס קיסר וימלך תחמיו בלאוריס קיסר. וישלח בלאוריס את פולו החכם ואת היהודים אל הרגש בכבוד גדול וילכו לירושלים וכל עם הארץ הכרו את המזבחות אשר בנו על שם גיוס מלך ארץ ישראל. ויהי אנריס מלך ישראל נכבד בעיני בלאוריס קיסר מלך רומא מאד וימת אנריס והימים אשר מלך על ישראל כ"ב שנים. וימלך תחמיו אנריס בנו וימלך כ' שנה. וגם בלאוריס מלך רומא מת וימלך תחמיו נירון (א) קיסר בימי אנריס גם אנריס וכל ימיו מלכותו לא שקטה הארץ ממלהמות מישלח גם רומיים עד גלות יהודה לרומא הוא גלות חורבן בבל"ק השני בשנת ה' למלך אנריס חורבן השמיני הוא חורבן אלב בם' לדור. ובימי אנריס וגם נחמד הבית והמקדש וימלחמות גדולות בכל ארץ יהודה ובכל ארץ ארם וישחיתו ויהרסו. וכל שנה לא חדל אנריס לשלול שלל ולבזוז בז ולהרבות נפשות וילע בכל ארץ ארם מאע גדולה פגרים מהים וגם ביהודה סלם פגרים רבים עד כי פלה עליו פילוס מר לבא רומא בחיל כבד וביד חזקה וין את פריציו וילכדו ויאסרו בנחשתים ויוליכו אל רומא וקץ כי שלח פילוס את אלנרס הפריץ אל רומא לא סכר את הארץ מדמים כי גדלם שונאת העם איש בחתיו לשונא ולהרוב. אז נמחה רעה גדולה. קרב ירושלים בחלונותיה ובכל פוקיה ובהיכל ה' ויהיה חס שונא איש לרעהו וישכור עליו רומא מן הפריצים ויזרו ויבדדו קתה בעל פיסיה הנקרה סנה ויסחר הפריץ את הסכין תחת בגדיו ויבא בתוך הסך והס שוק או ביהל ה' וימלא את הארץ אשר יבקש להרוג ויקרב הליך בתוך העם ויגש בלד הארץ ויכנס בכסין וימיתוהו ולא מדע מי הכסו כה עשו סמך בכל יום ירך ירושלים וסא' הסכנים בתוך העם וימלא העם אהת חלליה ורואים תמיו בעיניהם את הכות והממית לא עשו על כן קראו למור ההיא שנת הרבית אשר אין לה עינים. וייראו העם אז שמי הסכנים

העניינים כי קלים היו בעלי הסכונים וממחרים במלחמהם ותעמים להרוג נפש
 בערמחם ויהיו מתחברים ומאסבים עם בני אדם יום או יומיים עד כי האמין לו אדם עד כי
 בלך עמו בחור העם ויכהו בסכין וימיתו ויבטחו לעיני העם ולא נודע מי הכהו וימיתו
 רבים בקלות המעשה הזה ומעמדת הרשע הזה. ולא נהרג נהן הכהן איש לדיק וחטיו וסיו
 וימח בחור העזרה ולא נודע מי הכהו ורבים כמוהו. לדיקים וחטיו וסיו וימח נהרגו בימים
 ההם וחגבל אימת בעלי הסכונים מאימת המלחמה וילכו העם בקרב ירושלים איש איש כלי
 מלחמתו בידו מלוכש שריון מפני בעלי הסכונים אבל מדלת העם שלא היו להם שריונות ויראו
 מפני חרבות בעלי הסכונים ויאלו מירושלים עם נשיהם וספס וכל אשר להם. וילכו ללכת
 כנה וכה לגור מפני הרועים. ויאמרו הפריצים לפילוס שר צבא ברומיים כי הנה אנשים
 יאלו מירושלים למרוד במלכות רומיים וישלח פילוס אחריהם חיל ויכס לפי הרב מאיש ועד
 חשה מעולל ועד יונק לא נשאר מהם עד אחד:

פרק ארבעה ושישים

נעת ההיא נחשוררה מלחמה בין יהודים ורומיים כי
 מרדו היהודים ברומיים בעבור פילוס שר צבא רומיים
 כי הקשה עולו על היהודים ויעש נבלות רבות בירושלים לשפוך דם נקי ולנחוק נשים ולענות
 בתולות בערי יסודה ובלוע וסודר. ובעת ההיא באה בירוקני (ב) אחים אגריפס
 המלך להשתחוות לה' בירושלים וחרא והנה פילים לוחץ את ישראל בחזקה על דבר חמם
 והרג מהם רבים בעזרה ותאף בירוקני לבכות ולהחחק אל פילוס לחמול על העם כי נכמרו
 רגמיה עליהם ולא חמל עליהם. ויהי כמלחק בזהות המלך בלכחה יחסה בסיכל ה' וילעג
 עליה. ושה נמלא בחור גביר חיל ושמו אלעזר בן עמי ביהו אביו כהן גדול ויהי בזהות עמי
 הכהן ואלעזר בנו איש בחור חזק ואומץ לבב מאד וירא הכחור את כל אשר עשה פילוס
 לישראל ויקאף קנאה גדולה ויחקק בשופר ויאספו אליו אגודות בתורים ופריצים אנשי מלחמה
 ויחגרו עם פילוס ועם גדודי רומיים וילחמו בהם ויו. בהם מכה גדולה. ויגבר אלעזר על
 פילוס וכל גדודיו סלס ארנה ויבחה פילוס מירושלים וילך פילוס אל ארץ ממרים ויהי בנסוע
 מאל בדרך אגריפס המלך בא מרומי מאח ויארץ קיסר לבא ארץ יסודה ויספר לו את כל
 אשר קרהו עם בחורי היהודים כי חז בא המלך אגריפס מממרים לירושלים ותשלח אחותו
 בירוקני אגרה אל אחיה המלך אגריפס להיות בעזרת היהודים וגם כל העם יאלו מירושלים
 לקראת המלך אגריפס דרך ס' רים וישתחוו לו ויאמרו ימי אדונינו המלך אגריפס. וידרו
 המלך אגריפס את שלום העיר ואת שלום העם ויבא המלך בירושלים ועמו ב' שרי רומיים
 במחניהם גדולים. ויהי כבוא אגריפס המלך בחור ירושלים וייעקו כל העם אל המלך לעקק
 גדולה ויאמרו הושיענו המלך וחסו ירך עמנו לעזרתנו כי לא נעבוד ברומיים עוד. ויהי
 כשמעו המלך את הדברים וירחם המלך על העם ויחמול עליהם אבל הרע ביעני המלך אגריפס
 מאד בשמעו את דבריהם אשר דברו העם למרוד במלכות רומא ויאסוף העם בעזרה בחצר
 הסיכל וכל זקני ישראל הסובים עבהו והכהן הגדול עמי ויספר להם את כל גבורת הרומיים
 ואת עוצם ממלכתם ואת כל הטוים אשר השחיתו סביב עד בלי השאיר שריד ופליט ויתחנן
 אליהם לבחלי התגברות ברומיים ולבחלי השחיתת את פלישת ישראל וידבר אליהם המלך עוד
 כדברים האלה נאמר שמעו והאזינו אחי ידעתי כי מכאוב גדול ועצב בלבבכם וגם אני
 אהעצב ואדאג עמכם כי אלה ידעו להלחם ברומיים אבל את השמעו לענתי אזסוב לכם
 כי במקום הענה שם החשועה שאו עליכם מעט את עיל שרי רומא עד אשר תשלח אגרה דברי
 שלום אל נוארון קיסר ויסר מעליכם את השירים האלה אל תמרדו לאלה לחירות כי רבים
 מבני אדם בבקשתם חירות יפלו בעבודה קשה ורבים מעמיתו רעים ובני בלעיל מבקשים
 לגרות מלחמות וישמחו במלחמות כי זה מעשיהם ויפלו הסובים ברגעם. על כן שמעו דברי
 ומי שהוא חכם יבין מעלתו ומי שהוא כסיל ילמוד מדברי. פ' כ' תהיה לכם דממה ואזסוב
 לי ולכם כי אני אדבר בנחת ואחם השמעו וחבינו ואם לא תחריצו ותחטו קולכם להרבי
 ולסוכות פחים רעות תעשו כי תחריצו מפי הדבור וגם מאזניכם תחריצו שמעו ולא תשמעו
 דברי. אבל הריכוו אפכם כי תשלח אגרה אל הקיסר ויסר מעליכם השירים האלה הרעים
 וישלח לכם שופרים עניים. ועתה תהיה לכם אריכת אפים ולא תחרפו אותם ואף כי רגשי
 כס כולם יפ' להם לעשות רעה בגלוי אבל בכתב יעשו רעה ואם תחרפו אותם יעשו פנייה
 וידעו רעה בגלוי ותאמר הם שופטים ושופרים והספי' להיום ארם וארמים ואל תחבדו

(ב) מנרדא.

בזה. ביע' ודעו בחיות היער אשר הם תחת ידי בני אדם והם בכללי כחול אריות דושים ונמרים אם לא תחבר בהם לא יתגברו בך ויזכותו ולא ירעו ולא ישיחיתו ואם תלך למקומות ותחבר בהם יתגברו בך ויהרגו אותך ונפשות רבות. בינו ודעו מן הקדחת אם תחזק הקדחת חפשה לה רפואה ביותר היא קשה ואם תעשה מעט השבך תמחה מעמך ותסיר. ועתה תאריכו אפכם פן יתגברו עליכם הקיסה וכל מלכות רומיים למלחמה כי הקיסר לא יבקש רעתכם ולא שיה' השופרים האלה להרע לכם אבל לא ירלו עיניו ממערב למזרח ולא תביע ידו ערומה ועד הנה כי בשר ודם הוא אבל אם תחביו וזלזלו מלכים אל הקיסר וזלזלתי מעליכם את השופרים האלה בשלום בלא מלחמה ובלא שפיכות דמים ואם תציו להלחם במלכות רומיים לא תוכלו כי אלהים בשר בכל הארץ מסופה ועד קצה העולם מופיעים וכל הגוים יעבדו גוים עד כאן גם קלה וכל הגוים עובדי רומיים ותשבו וילחם עמכם להלחם בהם ועתה שמעו והאזינו שמות הגוים אשר בברכו רומיים ואין להם כלום לעבדו רומיים. גוי הנקרא אייתי (א) היושבים בחרץ יון גוי עז ואדיר אשר שרפו בתיים ועריהם לבלתי ירדו בהם שרשן (ב) מלך פרס כי בא עליהם בחיל עזים ואדיר וכבד מהר ואין מספר לחילו ולא יכלה ארץ אסיה"ה להכיל המון חילו וקמן הם בעיניו להכיל המון איחיו וקצרה את הארץ לשאת המון חילו כי ארץ שרשן מלך פרס אחריב בך פעמי עם הנוון חילי את הים ועשאו יבשה. וגם חלך בהמון איחיו בתוך הארץ ואשעה את הארץ ים ויבשה לבו בהמון חילו. ויאלצו איחיו לקראתו וילחמו יחד וסלו מהמון שרשן מן פרס פגרים רבים והוא כרת מעליהם בספינה קטנה וימלט מהם. ועתה היתני אשר בברכו על שרשן מלך פרס ויבכשו גוים גדולים ועם מיס הם עתה עבדים לרומיים וגם גוי מקדון אשר עשה גבורות הרבה אחד משרי רומיים שולם בהם היום ושמו אבסיל"ה והוא דודה בנוי והוא וסא וסא הם לעבדו הרומיים אדוניהם וגוי מקדון וגוי אפריקו אשר הם שני מלכים אדירים ועלומים אשר בברכו כל גויי הארץ ויכניעו עתה אין להם כלומה להיות עבדים לרומיים כי לפנים הם בקשו להכניע לרומיים ועתה אלה שני גוים הם עבדים לרומיים ולא הועיל לפולסופם עשרו ולא לאלכסנדר גבורתו כי פולסופם ואלכסנדרוס הגדול לא אצו לעבוד לרומי' וידע אלכסנדר כי לא יוכל להלחם עמם ויבא מארץ מקדון ופאת אפון וכל המון גוים היושבים בפאת אפון עד הרי השלג אינו עוזב לשום אדם רק לרומיים. וכל פאת חיומן עד הרי החול הם ירעו ורומיים יקלרו קליהם. וכל ארץ כוש וסרי עדן וכל גוי חמור"ם וגניאל"ה וכל מעברות ועד הרי החפז ועד גבורת נהר סמצפיון הביע ממלכת רומא ולא יכלו לעבור כי אין שם מעבר לאדם וכל ארץ סודו עד ארץ איניס ועד גבורת מזרח שמש בקצה ארץ איניס שם היום וכל ארץ מערב ועד ארץ קרינה אשר קבלה מלכות רומיים עובר לדרים הדרים ובמקום אשר לא באה לעולם שם אלהי הנה יבואו באני ותיים ויעשו סחורה ויתנו מהם לרומיים. וגם גוי סרנקו"ם גוי עז ואדיר וגוי בורגוני"ה שם עזים וכל ארץ ברמני"ה ועד ים אוקיינוס וארץ ברסני"ה קצה הארץ וגם דניש"י היושבים בחרץ סומרכ"ה אשר תחביו בתוך גלי הים אוקיינוס לבלתי יעבדו לרומיים הנה הביע עליהם ממלכת רומא והם עבדים היום לרומיים וגוי אינגליש"ם וארלנ"ה היושבים באורלנד"ה בתוך ים אוקיינוס באיים היום עבדים לרומיים. וגם סתרוס אשני בריחם לא יעצרו לכם כי רומיים הכבדו עולה עליהם. ולא תחמרו בלבכם כי רומים הם כמלכים וכעבר אשר אחס נהגים להלחם בהם כי הם משוים בכלי מלחמהם ורוב עם ס מרוב עושר כל הגוים כי הם לקחו עושר כל הגוים. ואל יבטחו אחרם בחומות ירושלים וידעו כי רומיים חומות אוקיינוס בברו. ויובק עוד תזריט לאמר מוב לכם אלהי מוב לכם ועוד איחיות במחוז קסריה עומדים לשמור נפשכם מן הסערה כי כאשר חבא בבל היום אין להשמר מן הסערה מגלי הים אשר לפג כי אין מחוז לנוס כי אם סערות ופחד סערות. ויחמור עוד שיצו ללבכם אל אהבת ארלנ"ה ואהבת בריס ונשיים ופסכס ואהבת מקדשם ואהבת כהנים וחתמו עליהם פן תשחיתון הכל בנפשה ידיהם ושימו לבכם על דברי כי דברתי חפזת נפשיכם באזניכם השמים אשר בחרתי לי עם הרומיים דברתי לכם. אם תשמעו ותשמעו שלום אני עמכם יחד ואם תלחמה תחברו אחס לבדכם עשו. אם תעלו אתי ואחס ואם מלחמה חץ ממני. וישא קולו באזנים ויברך ויבט עמו כל חקנים והחכמים מוקרי יצאל"ה סבויים וגם עמי הסכן הגדול בהם אבל אל תלמדו בו הגבור ועמו יד ותחזק מהר בברית הברית לא בכו ולא שמעו ולא הסו אונס להם וירלבו ספסלים בתרומם סלופים

במ 77 חיפז פרק סד

במ 77 הרומיים אשר באו עם הגריקים המלך מן רומא ויסגרום ולא כל אנשיהם הבאים עמם וכל המום אשר עם הגריקים המלך בירושלים וביהודה ובגליל וקני יהודה דבר זה וכל החכמים והסידים שבהם ברחו מירושלים כי היו יראים מיראיון קיסר ומן הכוזביות רומיים וילכדו את מלכות ציון וישבו שם כי לא ראו הזקנים והחכמים והסידים להיות בעמם אחת עם הרומיים והגדל המלחמה בין הפריצים ובין החכמים וילכדו הפריצים את היכל ה'. וישמעו אליהם וכל חביריו הנלוים אליה כי נסו וקני העם וראשיהם וכי הם בבר ציון וילכו אליהם וישמחו מהם עם רב מאל. ויתגבר דם על החכמים והזקנים. וירא המלך הגריקים כי גדלה יד הפריצים מאל מהם והוא במהנה אל מתוך לעיר. וישלח שני שליחים גבורים שם להחד דריות ושם השני פוליפוס ועמם שש אלפים אנשי חיל לעזור את הזקנים והחכמים ואם כל מבקשי השלום ייגברו על האזור ועל בחורי הפריצים חביריו וכו'. בהם מכה גדולה וילחמו שבעת ימים ויגברו על הפריצים ויביתוהם הלך וסכות עד היכל ואחי מלחמה חזקה מאותו יום והלאה בין אלעזר הכבירי הפריצים ובין הגריקים המלך וחילו והזקנים והחכמים והשבים אשר אחם. ויבואו שרי המלך הגריקים בהיכל ועמם גדודי המלך וידלגו עליהם מאהור נושאי הסכינים אשר לפריצים ויבואו בתוך חנוכה המלך אשר בהיכל ה' ויכו בכינים סנה והנה בחיל המלך כי חניפות וחרבות גדולות היו שלופות ביד גבורי המלך כח המלחמה אצל נבואי הכינים כאשר היו קבצים באו תחתיהם וידקרום תחת שריונם וישלו רבים מחיל המלך הבאים בהיכל ה' ותגבר עוד יד הפריצים ויכו בהם מכה רבה מאל ויבחרו ויאלצו חיל המלך מירושלים ועמם דריות ופוליפוס שרי המלך ועמם הזקנים והחכמים וכל מבקשי השלום וילכו אל הגריקים המלך. ואלעזר בן ענני ובחורי הפריצים משלו על ירושלים לרעתם. ותעל רעת הנדירים בקרב ירושלים וישרפו את בית המלך הגריקים אשר בירושלים ואת כל אורה חיו וכל בני גמיו ותחמדיו בזו להם ואת כל אשר אלצו אבותיו וישרפו את כל ירמיה הכהני הכוזב ואת כל פמרי הלואות אשר בבית המלך הגריקים וישרפו את בית בירוקני המלך המלך ואת כל אומני עמי המלחמה אשר נמך השמיתו והגדל ממלכתם בירושלים. בימים ההם היו בכל ערי ארם ויהודים וארמייים יושבים יחד ותגבר מלחמה בין היהודים ובין ארמייים בכל ערי ארם וגם אנשי קסריא (א) הביאו חיל רומיים העירה עליהם ויהרגו כל היהודים אשר מצאו בעיר. וגם אנשי דמשק נטעו לב יתדיו להרוג את כל היהודים אשר בחכם ויכו את סודם ולא נלווה לנשיהם כי רובם היו שומרים את תורת היהודים וחוקי ישראל היו נאמרים. ויהי בלילה ההוא ויקומו הארמייים וילכדו את הדרכים ואת מצבות העיר ואת הבתים ויהרגו מהם כעשרת אלפים יהודים כי הארמייים איש כלי מלחמתו בידו והיהודים שוכנים על מחסם ערומים ולא ידעו את הדבר. וישמעו היהודים אשר היו בירושלים את כל הדעה אשר עשו הארמייים לכל היהודים בארץ ויהרגו את כלי מלחמתם וירצו אל דמשק באריות וכדובים שחלים במרי אף ובקף גדול וישרפו סירותם באש ויטו את אנשי דמשק לפי חרב מאים ועד אשה מעולל ועד יונק משור ועד שה מגבל ועד חמור. וכה עשו ברבים מערי הארמייים כי הכו אותם לפי חרב ולא חמלו על זקן ועל אשה ולא חמלו על ילד וקטן כי אם כולם הרגו באכזריות והסילו מהארמייים בחור עריהם במסלה גדולה כי זקניהם ועול ליהם ויוקיהם הרגו עד אשר היונקים משדי אדם הרגו ותבאש ארץ ארם מריח הכובים כי אין להם קוצר כי השמיתו היהודים את כל ארץ ארם וישמידו. ולולי כהחילו שר צבא ממשלת רומא אשר הילך את ארץ ארם מיד היהודים או אצל כל זכר ארץ ארם וכל ארץ זבא. ויבטו כל עם יהודה מארם לבוא אל ארץ יהודה ויבאו אל עיר שמיפולי אשר לארם להלחם עליה כי היא נשאר בארם כי היא עיר מבצר. ובעת ההוא היהודים וארמייים יושבים שם יחד ויבואו חיל יהודה לפני העיר ויקראו אל היהודים היושבים ביניהם לשלום. והיהודים יושבי שם פולי לא ענו לאחיהם שלום אמנם קללות נמרצות וחרפות ונדופות כי היהודים אשר היו שם עם הארמייים יושבים יחד כאחים ורובם משבש לוי היו וגדל נפש היה להם. ויאמר להם חיל יהודה לשלומכם באנו ולעזרכם ויענו היהודים אשר בשמיפולי לא נקבל שלומכם ולא עזרכם. ויראו כן חיל יהודה ויאמרו לנסוע וללכת לירושלים ולשבת שר כי היה שם אחם כסף וזהב אשר אין מספר לו אשר הביאו מארם. והארמייים יושבי שמיפולי אמרו איש אל רעהו הנה היהודים ישובו להלחם בנו ולאם היהודים היושבים שמיפולי חילי יעשו עמם שלום וישע את העיר בידם ויעצו בנו נקמה כמו שפעו ליתר הסם

סיפון פרק סד סח

וערי ארס. ויחמרו אל היסודים היושבים בתוכה שמענו שמל יהודה יצאו להלחם בו
ועתה אלו לכם המהעיר עם נשיכם ובניכם וספכם ומשבו ביער הקרוב לעיר הזאת עד יצאו
מעלינו חיל יהודה הבא להלחם בנו ושבחם אלינו ויעשו כן היסודים ויאלו מהעיר וישבו
ביער. ושם היה בחור א' ושמו שמעון פריץ וערין גבור קומה ורוחב לב בעל זרוע ואיש כח
ואומץ לבב שהשחית רבים מעם יהודה למלוא חן בעיני הבוים וימכור רבים מהם ה' ויבואו
חיל יהודה על שפיפולי להשחיתה שמעון זה היה יואל חמיד נגד חיל יהודה והורג מהם רבים
ומשיבם לאחור ולא עזב שמעון את חיל עם יהודה מעולם להשחית לעיר שפיפולי ולהרוג
אנשים. וכאשר ישב שמעון ביער לבמה עם יתר היסודים שהיו שם עמו מיושבי שפיפולי
ותאלו אביו עמו והוא איש שוע וחקן ורשם זקנים וישיב שפיפולי וחיל לרוב מאד עמם
ויחאספו כדומיים והארמיים יחד ויבין חיל כדד וילכו ביער ויהרגו כל היסודים הנמצאים
שם אשר היו מיושבי שפיפולי שהיו י"ג אלף נפשות ושמעון עם בית אביו ועם משפחתו ועם
הזקן אביו היה בפני מי היער חונה על עין מים נבחרת ויבואו בתוך היער להרוג לשמעון ואח
אביו וכל משפחתו עד בלתי השאיר להם שריד. וירא שמעון והנה חיל כדומיים וחיל הארמיים
באו עליו וישלף חרבו וירץ עליהם ויך בהם מכה רבה מאד וישיבם לאחור ויחאספו עד
עליו המון רב מאד. ובראיתו כי המון רב נאסף עליו והוא לבדו נשאר ולא יוכל להמלט
ממנו ויעמוד על חל אחד וחרבו שלופה בידו ויחמרו הוי הרמיים וכדומיים ויושבי שפיפולי
שמעו ואדברוהו ללכ דברים מעט דברי הוגה וכאב לב אומם עתה ידעתי שבדק ובמשפט
אתם נלחמים ולא תחמלו עלי אשר הללתי אתכם מיד חיל יהודה ולא עזבתם להרוג ולהחריב
את עריכם ולהרוג אתכם ואת נשיכם ואת בניכם ובנותיכם בחרב כמו שעשו לי את ערי ארס.
אלו נלחמתי מלחמותיכם והרגתי רבים מעמי וממשפחתי למלוא חן בעיניכם ואחמנו דמם
ודמי לערבותי לכם ושמרתי אתכם לנצרים ואיבה לעמי ובגללכם הרגתי לעמי אבות על בנים
ובנים על אבות. ואחם תגמלוני עתה צמול דע על פולי עמכם טוב. האמת כי בדק
ובמשפט יעוררכם הא'ים לגמול אותי בגמול הזה להמיתני תחת אשר הללתי אתכם. ועתה
הנני אמות אתכם בחרון אף ובקף גדול ממני ובי ואחמנו כי נקמה על אשר הרגתי את
חברי ואח אביו ואחמנו את נפשי בידי לנקום דם נקמת אחי אשר שפכתו ממנו כי אני
הוא לכם גואל דם ולהראות כחי וגבורתי לכם כן תהגלו עלי בנפלי לפניכם במלחמה
ותחמרו כי הנה אנחנו הרגנו את שמעון גבור יהודה והנה אבחר להרוג את נפשי בידי
במשפט כי אשמה נקמה בי על שפכי דם רב מדמי אחי ואחמתי את עמי כריות אשר תמיתו
ס' ח' ד'. ויהי כדברו הדברים האלה וימלאו עיניו דם ופיהו קף כפעם בפעם אשר כה היה
משפטו כי יתעורר לגבורה ותבער כי תחמו וישלך רחמיו מנגד ויבן את החמלה ויקח את
אביו ויוליאוהו מחוך היער וייהרגו ואחריו הרג את אמו למען אשר לא יתחננו על ילדיו
ולמען אשר לא יכאב לבם עליהם ותחן אשתו חפלה ובדלוגה ותפשים את טארה לתרץ למען
אשר לא תראה במות בניה ויראו הילדים בני שמעון ויתנו את זאריהם תחת החרב לכל
יראוי במות אביהם ולבלתי יותרו ביד הנצרים הנצרים להם ואחריהם הרג כל אנשי משפחתו
וכל בני ביתו ויאבדו את כל פגריהם למקום אחד באיש רוחם במלחמה למען שלא יראה אחד
מכל אנשי משפחתו ביד אויביו כי הוא הרגם כלם. ואחרי כן הרים את ימיו וייהרגו את
נפשו בגדול נפש וגבורה למען שלא יקרב איש נכרי לחלל את גבורתו כי יתפאר עליו לאחר
אני הרגתי. את כלזה עשה שמעון הגבור למען יקום נקמה בעמלו על אשר שמר אתכם
לנצרים ותנאה לשמו ולמען הראות את כחו ואת גבורתו ויחם מיתה זרה ועמו משונה כזאת
והוא מיתח בגדל הנפש אשר זכרנו :

פרק חמשה וישים ויהי אחרי הדברים האלה כאשר מרדו היסודים כדומיים
וכאשר הרגו את שרי כדומיים ואח כל חילם וילך אגריפס
המלך אל רומא ויגד לניארון הקיסר מלך רומא את כל הדברים האלה וישלח ניארון את
פסחיו שר צבא רומא יושב בארס ויד דמה עמו מחיל כדומיים כי נלחם עם מלך סרס
ויכחי וישמידו והשיב ממלכת סרס תחת יד רומא וילו עליו ניארון הקיסר לעלות ביהודה
ולדבר אל העם דברי שלום ולדבר על העם להשיב בדבריהם ובשלום ויעל כסחיו ביהודה
ויאל אגריפס לקראתו ויגד לו את כל אשר קרעו עם היסודים הסריזים ואך דבר עמם על
שדות שלום ולא אבו לשמח בקולו ואך שרפו את היכלו ואת ארצותיו ויבנו להם את

אמר לו, וישמע כסחיו את דברי אלדפס וישמע על דבריו מלך כי מלך עלילת לעשות.
קמה ביהודים בעבור אשר שפטו דם לרוב מחיל הרומיים ומיושבי ארץ ויהסוף כסחיו
חיל גדול כחול אשר על שפת הים לרוב ויבא כסחיו אל עיר קסריה וירא כי יפה בנינם
יפו כסחיו לשדוף חותם וישרפם, וילך משם אל עיר יפו בחיל כבד מלך וילחם בה בים
וביבשה וילכדו ויהרגו ברחובותיה ח' אלפים וח' מאות איש, ומשם נסע ויבא ליבנה וישרוף
באש את כל בניבנה העיר ויהרגו את כל הנמלאים מחוז לעיר ויאלו לקראו אחי נאמרי
בהתנויים בדברי שלום ויחמלו עליהם ויקבלם ולא נלחם עמם ולא קרב אל עירם ולא
טרג מהם איש והפריצים אשר היו בעיר נאמרי נכרו ההרע בשמעם כי כסחיו בא, ויהי
באלחם מעיר נאמרי וידלגו על חיל כסחיו במרומה ויפלו מהמנום ר' איש גבורים וגם את
באלפירה שר צבא כסחיו הכו במלחמה ההיא, אבל לא מה כי נמלם, וישבו הפריצים את
פניהם ויטומו מפני כסחיו וירדסם הוא עם כל חילו ופרשיו ורבים מהם השיגו והטילו לארץ
והנשארים הרע נמו, ובאלפירה שר צבא כסחיו הלך לעיר קיסריה כי היתה כבר לרומיים
וישרפם שם מהמכות אשר הכיבו עריצי יהודה, ויסע משם וילך אל עיר אשר הים עמה
אנטיפריס ויחל להלחם עליה ושם מלך עם רב ומהנה גדול מהיהודים ומהפריצים גבורי
יהודה, וכשמעו הפריצים כי כסחיו בא ויאלו לקראתו להלחם עמו, וירא מהנה יהודה
רמחוק את מהנה כסחיו כי רב הוא ויבחר לו לעשות מלחמה עמו בנקעת גנשון אשר היא
רמחוק מירושלים ל' רים ואו הרעה מהנה יהודה את עלמו כדברו וילך עם יאודה גבעונה
ויאלו כל גבורי יהודה גבעונה אשר היא רמחוק מירושלים ל' רים ביום הששי למסע וישפחו
שם, וירדסם כסחיו עם כל מחנהו עד גנשון ויחמו לפני העיר וילחמו עליה, ויהי לאחר
השבת באשמורת הבוקר ויהגרו איש את כלי מלחמתו ויאלו מן העיר וירעו בלחות מלחמה
וישרפו מלחמה עם מהנה כסחיו וילעו גבורי הפריצים תקש' איש והרוכבים כלם נפלו
הרובים הרע, ומהם אשר עם כסחיו הסוללים ארבע סל' כ"ז אלפי איש ויפלו במלחמה
ההוא מהיהודים כ"ב איש, ובמלחמה ההיא נרצחה גבורת מנשה ראש חיל היהודים אשר שם
גם לא נרצח גבורת בנדיאוס הפרץ אשר שלח ידו תחלה להכות במחנה הרומיים במאות
אלעזר הכהן ראש הפריצים גם במלחמה ההיא קנו עם גבורי יהודה כי עוררו את חניותיהם
על חללי הרומיים בגבורה וישלחו עוד כסחיו ואגריפס כי נסעו משם מלאכים בירושלים
אל אלעזר בן ענני הכהן ראש הפריצים שביהודה ובירושלים ויבקשו לעשות שלום עם אלעזר
ולבא בבית עמם פן יפחת עם יהודה ברעת הרומיים המשחיתים ולא אבה אלעזר לשמוע
לדברים האלה אבל הרב אחד מהמלאכים אשר הלכו אליו מאת כסחיו ואגריפס כי הרבה
לדבר עמו דברי שלום וברית, ויהסוף אלעזר הכהן את אבהים ואח העם ללחם למלחמה
על כסחיו, ויהי כראות כסחיו את לב אלעזר הכהן ואת לב העם עמו יחד כי נקשר בקשר
אמין להשחית את הרומיים ולהשמידם והוא כבר מעם מסעם גבורת הפריצים והגבורים
אשר ביהודה ובגנשון וישם פניו ללכת לרומא כי ראה כי לא יוכל להלחם עם הפריצים וכי
אין לו ולא לחילו גבורה לפניהם, ויאמר ארבעה מה יהיה אחרית זה ומה עשה יתן נילרון
הקיסר על ככה, וירד יפו וימלא שם אהיות הרומיים אשר בא שם חילם ויבא בהם עם חילו
ויבא אל רומא ויגד לניארון הקיסר את כל אשר קרבו ויבהל הוא וכל עם הרומיים בשמעם
את גבורת עם יהודה, והשקט הארץ מהמלחמה בשנה ההיא ומהי חשונה גדולה לארץ
יהודה בשנה ההיא על ידי גבורת אלעזר הכהן הפרץ הגדול אשר הושיעם מיד כסחיו
ברשע אשר נשבע אז לנקום נקמה לרומיים מהיהודים ויקרף וישבע לאחר כי יבמיד את
כל היהודים עד בלתי השאיר להם שריד, ואלה הם אשר הושיעו את ישראל בבית שני
מיד אויביהם מיום אשר התעוררו מלחמות על היהודים ועל הרעם ויפלטו פראת בישראל,
והפראת האשונה הרעה אשר הופרעה בישראל אז היא פראת אנטיוכוס הרשע המלך
המקדוני אשר חשב לבגדו להחיות פליטה בלחץ ויב' הרשע לעת ביהרגו הרשע הגדול
ויהרגו כמס' חמשים ונבונים פרים חקנים בחורים ונערים גדולים וקטנים ישראלים ולוים
וכהנים, ויחבקצו כל ערי יהודה וילכו אל מחניהו בן יוחנן כהן גדול בשר המודעים אשר
היה יחבא שם מספר רעת אנטיוכוס המקדוני ושריו, וילעקו אליו לאחר הושע את עם ס'
היום הזה ואל מחנהו למלח את נפשו והרד האויב משמיד ומחריב את עמך ושוך את
ימך, כי דם כל ישראל דק טא ועינו כל ישראל עליך לעמוד עמכם בגרם חלאת להיות לכם

יחסיפון פרק סה מז

וַיִּשְׁמַע מַחֲשֵׁיוֹ אֵל אֶת דְּבָרֵיהֶם וַיֵּבֶן בְּנֵי בָדוּל וַיִּחַדְּרוּ אֵלֵיהֶם אֵלֵי יִצְחָק
וַיֹּאמֶר הֲעָרֹו מִפִּי הַמַּקְדוּשִׁים הַהֵלֶּם כִּי ה' נִלְחַם נֹכַח וְאֵחָד חֲתִיפוֹן. וְהַעֲשֹׂר מִהַחֲסִידִים
יוֹמָנִים כֹּהֵן בָּדוּל וַיּוֹשֶׁעַ אֵל אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד אֲנָשִׁיכֶם הַמַּקְדוּשִׁים וַיִּכְּנֶן מַחֲשֵׁיוֹ בֶן יוֹחָנָן כֹּהֵן
בָּדוּל אַחֲרֵי הַבּוֹתוֹ אֶת הַמַּקְדוּשִׁים שָׁנָה אַחַת וַיּוֹמַר. וַיִּכְּנֶן מַחֲשֵׁיוֹ יְהוֹדָה בֶּנֹּו 'ז' שָׁנִים וַיּוֹמַר
בְּמַלְחָמָה. וַיִּכְּנֶן מַחֲשֵׁיוֹ יְהוֹחָנָן אַחֲרָיו 'ה' שָׁנִים. וַיּוֹמַר גַּם הוּא בְּמַלְחָמָה. וַיִּכְּנֶן מַחֲשֵׁיוֹ
עֲמִתָּן אַחֲרָיו 'ל' שָׁנִים וַיּוֹמַרְהוּ הַלְמִי חוֹתָנוּ בְּחוּךְ מַשְׁפַּחַת בִּינִי. וַיִּכְּנֶן מַחֲשֵׁיוֹ יוֹחָנָן בֶּנֹּו וְהוּא
אֶחָד נִקְרָא שְׁמוֹ הוֹרְקָנוֹס (אֶחָד כֹּהֵן) וְהוּא הוֹרְקָנוֹס הַדְּאִשָּׁן. וַיִּמְלֹךְ כ"ח שָׁנִים וַיּוֹמַר. וַיִּכְּנֶן
מַחֲשֵׁיוֹ אֲרִיסֵת בָּלוֹם. בֶּנֹּו שָׁנָה אַחַת וְהוּא הַנִּקְרָא הַמִּנְיָךְ הַבָּדוּל כִּי הוּא אֶחָד מִהַחֲסִידִים אֶת
שִׁכְרָת מַלְכֵיהֶם עַד רִאשֹׁנוֹ וַיִּסְפָּקוּ אֶת שִׁכְרָתוֹ וַיִּחַלְלֵה לְמַלְכוּת מִן 'ח"פ שָׁנֵה וּג' אֲדָמִים עֲשׂוֹת
יִשְׂרָאֵל מִבְּבֵל. וַיּוֹמַר אֲרִיסֵתוֹבָלוֹם וַיִּמְלֹךְ מַחֲשֵׁיוֹ אֶלְכַסְנַד אַחֲרָיו 'ל"ז שָׁנִי. וַיּוֹמַר. וַיִּכְנֶן מַחֲשֵׁיוֹ אֶלְכַסְנַד
וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו אֶלְכַסְנַדְרָה אַחֲרָיו 'ט שָׁנִים. וַיּוֹמַר. וַיִּכְנֶן אַחֲרָיו אֲרִיסֵתוֹבָלוֹם בֶּנֹּו 'ג שָׁנִים.
וַיְצִיּוּ עֲלֵה פּוֹמְפִיּוֹס שָׂר צֶבֶא רֹמָא עַל יְרוּשָׁלַם וַיִּלְכְּדוּ וַיִּקַּח אֶת אֲרִיסֵתוֹבָלוֹם וַיִּשְׁכַּרְהוּ
בַּנְחָשִׁים וַיּוֹלִיכֵהוּ הֵל רֹמָא וַיִּמְלֹךְ מַחֲשֵׁיוֹ הוֹרְקָנוֹס אַחֲרָיו מ' שָׁנֵה. וַיְצִיּוּ מִדֵּד אֲנָשִׁיגִּיּוֹם
בֶּן אֲרִיסֵתוֹבָלוֹם אַחֲרָיו וַיִּכְּסֵי יָד בְּהוֹרְקָנוֹס עִם הָיִל פָּסֵם וַיִּתְפַּשְׁרוּ וַיִּשְׁכַּרְהוּ בַּנְחָשִׁים וַיּוֹלִיכֵהוּ
פְּלֶל וַיִּקְצֵן אֶת אֹזְנוֹ לִבְלֵתִי הָיָה עוֹד כֹּהֵן וּמִלְךְ. וַיִּמְלֹךְ אֲנָשִׁיגִּיּוֹס 'ג שָׁנִים וַיְצִיּוּ בְרַחַת
הוֹרְדוֹס וַיִּשְׁטוֹף אֶת כָּל הָיִל הַרְוֵנוֹשִׁי וַיִּבֹּא. וַיִּשְׁכַּרְהוּ אֶת אֲנָשִׁיגִּיּוֹס בַּשָּׁנָה 'ב' לְמָלוֹ. וַיִּמְלֹךְ
הוֹרְדוֹס מַחֲשֵׁיוֹ 'ל"ז שָׁנֵה וַיּוֹמַר. וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו אֲרִיקִילָאוֹס בֶּנֹּו 'ט שָׁנִים וְאַחֲרָיו בֶּן לְבָדוּל מִלְךְ
הַרְוֵנוֹשִׁים וַיִּשְׁכַּרְהוּ בַּנְחָשִׁים וַיּוֹלִיכֵהוּ לְרֹמָא וַיּוֹמַר שָׁם. וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו אֲנִיסִיפֶר אַחֲרָיו וְהוּא
אֶחָד שְׁמוֹ אוֹרְדוֹס וְהוּא מַלְכוּתוֹ שְׁלִישִׁתָּה 'ט שָׁנִים וַיִּלְכְּדוּ אֶת אֶרֶץ כְּנַד וַיִּשְׁכַּרְהוּ עַל אֶחָד
לִקַּח מִלְךְ כְּנַדְרָה אֶת אֶחָת אַחֲרָיו וַיּוֹמַר שָׁם. וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו אֲרִיקִיפֶס בֶּן כְּנַד הַחֲסוֹבָלוֹם בֶּן אַחֲרָיו
ג' שָׁנֵה וַיּוֹמַר. וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו אֲרִיקִיפֶס בֶּנֹּו 'כ' שָׁנֵה וְהוּא אֲרִיקִיפֶס זֶה אֶחָד מֵאֲנָשִׁים עֲתִידִים
בְּסִפְרוֹ וּבְסִפְרוֹ הַדְּעוֹת אֶחָד קָרוֹ לְיִשְׂרָאֵל בְּיָמָיו וְכָל יָמֵי מַלְכוּתוֹ לֹא שָׁקַטָה הַמַּלְחָמָה מִיִּשְׂרָאֵל
גַּם הַרְמוֹשִׁים עַד בָּלוֹת עִם יְהוֹדָה לְמַדִּינָה רֹמָא וַיִּחְרַב הַמִּקְדָּשׁ. וְהוּא חֲרָבִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
אֶחָד אֶחָד רָחוּ עֵינָיו בְּיָמָיו וַיִּחְרַב. וְהוּ יָקוֹ וְהוּס מַחֲשֵׁד אֲלֵהֶם אֲלֵעֵי לְהַרְחוֹת עוֹד בְּנֵי אֶרֶץ
הָאֵרֶץ יִשְׁתַּקּוּ עֲלֵינוּ סִדְרִי בְּרָאשִׁית לְשׁוֹב כִּי נִחְרִיךְ יָמֵינוּ עַד חֲזָנוֹ הַהוּא שִׁיחִיהֶם זְמַן תְּחִיבָה לְיִשְׂרָאֵל
נִשְׁכּוֹב וְנִלְחָמָה מֵאַחֲרָיו לֹא הִגִּיעַ דְּקִיפְתוֹ אֵל בָּבֶל אֶחָד בְּגִלְלוֹ גִּיעַ לָנוּ זֶה הַחֲשָׁד מֵאֵת
הָאֲלֹהִים כִּי אֲשַׁמִּים אֲנָחְנוּ. רַק אַחֲרָיו אַחֲרֵי הַדּוֹר אֶחָד יוֹמַלְט וַיְהִיֶּה לְפָלִישִׁים וּלְבָחִירִים מִיִּשְׂרָאֵל
עַד הִגִּיעַ זְמַן בְּנֵן הַבֵּית פֶּסַח 'ג וְאַחֲרֵי הַמַּחֲשֶׁה וַיְגִיעַ לְרָחוֹת כְּבוֹד ה' וַלְחָזוֹת בְּנֵימֵי חֲדָדוֹ
אֶחָד יִהְיֶה לְיִשְׂרָאֵל בְּיָמֵים הָהֵם. וְעֵתָה אֲנָחְנוּ בְּחִיטּוֹת כּוֹאֲבִים בְּרַחֲמֵינוּ זִמְתָּ נִרְכָּא מִן
כְּחָדָנוּ וְשִׁבְרָה לָבִי כִי מִסּוֹר גְּדוּלוֹת הַחֲשָׁשֶׁה הַהוּא וְנִשְׁמָחָה וְנִשְׁמַח כִּי נִהְיָנוּ בֵּה מַה יִּעֲשֶׂה
הַהוּא אֵת הַבּוֹדָה אֶחָד עֵין בְּעֵין יִרְאוּ כְּבוֹד ה' אֵת בְּיָמָיו עֵין וְיִרְשָׁלַם וְנִשְׁכַּרְ

לדיקים, גמלה :

פרק שישה ושישים בשנת כ' שנה למלך אברכימ בחדש החמישי הוא חודש אלול ביום טעמס למדע וישלח מלכא בקיסר על רומא מנחם

உயர்வு

לשלוש עולות ושלמים אל בית ה' בירושלים ויבאם לשלום ולברכה מחמתי יהודה וחקמי ירושלים לאחר הגישו נא את מנחתו לפני ה' אליהם כי לי ראון ומחשבה בעבודתו כאשר ירשם למלכי רומא אשר היו מלכים מלפני ומאחרי בממשלת רומא. ואלי הגה שמעתי את כל אשר עשה לכם ככתביו שר צבתי ויבט צעתי מאד ולכן הנה אנכי מקיים לכם ברית אמונה בעמל ויטלי רומא וקריה אשר לא ידים איש אחי ידו ולא רגלו מהיום והוא והלכה עליכם שר צבא רומא כי הם שריכם ושופטים כל ישראל ויחלצו יהודה וירושלים ואגריפס מלכם יקום על כל שריכם להדון ולא של ואת אשר יאמר לכם תעשו רק שם ממשלת הרומיים יקרא עליכם. ויהי כבא המלכים אשר שלח גליון הקיסר אל ירושלים ויבואו לפני עניי הכהן וידברו אליו כדברים האלה ויראו לו את מכתב הקיסר ויעמידוהו לפניו. ויהי המנהג שר המלך לעולה משומר בעשרת זהב גדולה וקרניו מאוסים זהב ועליו מכסה בגד ארגמן באבנים יקרות ולפניו מושא כל עשרה ככרים זהב ואחריו אלף לרוב לשלמים. ויהי כשמוע אלעזר הכהן בן עניי הכהן את דברי המלכים ההם ויעמוד וישלך את המנהג הלא מנהג ישראל הקדש מביח ה' כי אמר לא תלל את מקדש ה' אלהינו במחנות בני נכר ולא יחננו ה' אלהינו לא לעלותיכם ולא לחצותי שלמים ויחקק בשופר ויעורר מלחמה מול חיל הרומיים אשר היו לזבאים בהשמה הם לשמור את ירושלים ויפלו חללים רבים ביום ההוא מן בני הרומיים והחד משרים אשר היו על צבאם מת וא' מהשרים נחשף חי. והשר אשר נחשף היום בצור מלחמה מאד מאד ויהי כי ראה כי כלתה אליו הרעה ממלחמת היהודים ויאמר להוריו ואחיו ואמכר לכם חי ולא המ חיוי. וישבע לו אלעזר הסרן כי לא ימיתוהו וכי יחמול על גבורתו וימכר בידו חי אחרי אשר כלם רבים מגבורי יהודה. וימר אלעזר את שב עמו וימיתוהו ויאמר לו פרס המיתו אותו כאשר שכלם נשים חרצין כן חשלה מנשים אמן. וילך לעצור ויפגע בו יונה. ואגריפס המלך כראתו את אשר ראה וכשמועו את אשר שמע האר לו מאד ויעמוד ברחוב אחד ויאמר הוי אלעזר הסרן לו צבא הרעה אשר חבבה במעשיך עליך ועל בית אביך לא נדלג ולא נכבה. אבל חיו למבקש השלום והמנוחה הנמצאים עימך אשר תבקש רעתך ותחיות. עד מחי תהיה לנו למוקש חיוי ה' ושובל עמו למה תהיה את כרם ה' צבאית ויחשה חיו. ויהי כשמוע אלעזר את דברי אגריפס ענוה ויאמר אליו כדברים האלה. מה לך ולשם מלך ואם אתה מלך למה לא תצוה ליכרתו ואם גב דרך קרב אליו עמכם וברכה כי המיכר וגרלה הם אתה מלך באמת או בשקר אבל העמוד מנגד וידבר וקבלך עומדות לגרלה כעמוד הכלב מנגד לניבא עלי מלחמה וחורן לשונן לגבור וירמזו אלעזר לפרצים חביריו אשר ידעו וילכדו את אגריפס המלך מדי עמודו הוא לשמוע דבריו ומדי דברו הוא עמו ועמד ה' מעבדי אגריפס המלך אשר העמידו על כל דרך מנגד לראות את הפריצים והעוררו לקרוב אליו ולבדוקו זה. ויוסף עבד את ידועל ראה וימן את בריהם לאגריפס המלך בזה לאחר ברה לך נהרה משם כי אם עוד מעט תעמד שם הנה הפריצים ישאו את רשף העליך והיינו אתה והאנחנו הפריצים. וכראות אגריפס את אות עבדו הגאמן לו ויברח משם מהרה ויחלו אחרי הפריצים ולא יכלו להשיגו וילך לו אל יפו אשר היתה בממשלת הרומיים וימלך שם. אחרי כן ברה אגריפס המלך משם ויבא אלגלדיה רומא ויגד לגליון הקיסר את כל הרעה אשר נעשתה בירושלים ואת כל אשר עשה אלעזר הסרן למנחתו וכי לא בדרונו עשה ולא בנצחונו פעל. וישלח עוד עמו הקיסר את כסתיא (א) שר צבא בחיל כבד מאד ויבואו אל ארץ יהודה שניהם וילכדו מקדש הערים הנצורות אשר צבא יהודה וגם את יפו הכנס כי גברת יד הפריצים על יפו ויחלו הרומיים מאד אשר לא יפלו הפריצים ויחיו את יפו הכנס כי יחמורו ויחגורו היהודים בעיר יפו ויהיו מקום מחוץ לאניות הרומיים אשר תבאנה אל ירושלים ואל ארץ יהודה. ויעלו אחרי כן אגריפס וכסתיא ירושלימה להלחם בפריצים ולכשיתדם וילא לקראתם אלעזר בן עניי הכהן ויפלו טבחים. וירב העם וימלאו אותם חונים בן ירושלים ובין יפו ויכרתו אותם מלחמה ויפלו חללי היהודים לפני הרומיים. והכהנים נסו אל ירושלים ויכרתו אהריהם כסתיא אגריפס ויתר חיל הרומיים עד שיערי ירושלים פלשה ימים. ויהי ביום הרביעי ויאלו הכהנים ויתר העם מירושלים פתאום ויכנסו במנהג הרומיים וימיתו מהם חמשת אלפים איש רגלי וארץ רגלי וסוסים ויבטל מהם רומיים. ויהי כדראות כסתיא ויבאו כי אין לגוס משני היהודים וימיתו כסתיא הרומיים ארבעים אלף איש ויעמידום בין מהם הכהנים למסביהם ויליכטוהו

נחמ

יא

(א) למסביהם. ארץ פויסן סינבל אל שם זה סיפסן.

יוסיפון פרק כו טו

גאחר עמדו כל הלילה חוקשי שופרות ובערו את האש למען חמלם את האגריפס המלך באלמט ולהם לא חמושו מהנה עד הבוקר. וישי כראות היהודים וחיליהם את זה החקצנא כלם אצודה אחת לשמוע קול השופרות לדעת מה זה ועל זה ויעמדו מדרוך אחרי הדומיים. וישמעו בבוקר ויבאו והנה נכו הדומיים לילה דרך קיסריה מהלך ג' ימים וירדפו הכהנים אחריהם וימלאו את כל בליהם מ' שלבי' בדרך אשר העניבוהו אנשי הממנה להקל מעליהם לעם. וסכהני' לא לקחו את הכלים הנשליים כי רדף אלעזר על כל העם אחריהם עד שערי קיסריה. וכשהיו האגריפס נמלטו אל מחוץ קיסריה ויגדו שניהם אל רומא ויבאו אל הקיסר יואנוס ויגידו לו את כל אשר קרה להם בעיר ירושלים. והנה הם מדברים עמו בדברים האלה והנה מלאך אחד בא מן ארץ פרס כי מרדו מלך פרס ועמו לבתאי הדומיים ויחבהל הקיסר שמוע למלך אחד מאד כי ראה אשר מרדו עליו מסביב כל עבדיו:

פרק שבעה ושישים

בשנת הדיא בא אספסיאנוס (ב) פה החיל אשר שלחו יואנוס אל ארץ המערב ואל ארץ אשכנז וברמיא ובתקוסיה ויכניעם להפנות שבתם לסבול עול הדומיים ולעבוד למלך הקיסר. וישי כבוא אספסיאנוס ויגד לו המלך יואנוס את כל הרעה אשר עשו הכהנים לחיל הדומיים בארץ יהודה ואשר יצאו את עם הדומיים ואת גדדיהם ויגד לו את כל הדברים אשר הגידו לו כשהיו הדומיי והאגריפס היהודי מלך יהודה וירע בשינוי על ככה מצא מלך. וישי אחרי הדברים האלה וישלח הקיסר יואנוס את אספסיאנוס פה החיל ואת פס פס בנו עמו ללכת לנקות נקמת הדומיים מאת פרס ומאת יהודה וירושלים ויבא המלך יואנוס לארץ כה תשפוטוהם ערי מבאריה והסתרמחם את כל אשר תמצאו אל הצינו יד מלש' נד אשה נד ועולל ויוק ויוק להחרים. ויבא אספסיאנוס וס' כס ויעברו בים ועמם כל חיל הדומיים ומבחר גדדיהם ויבאו עד מחנה אנפוכיה וישי כשמוע היהודים את הדברים האלה ויבחרו מן הערים אשר ביהודה וירושלים שלשה ערים גבורי מלחמה את יוסף הכהן בגביר למלחמה בשורת ה' ואת עמי הכהן ואת אלעזר הכהן בנו ויפקודם על הארץ ויילקו להם ארץ יהודה בגולה ויהיו להם עזרה ביד היהודים למלחמה. ותפול עליהם הארץ בגולה כראשון כל לשון הגליל מארץ נפתלי וכלהל יוסף בן גוריון הכהן לבדוד ותפארת ויקראו אותו יוסף בן לשון מלחמה ויהיה כי אז נמשה למשוח מלחמה. והגולה השני יבא לעמי הכהן הגדול ירושלים וכל כביבותיה להיותו עמיד ומשכן לחזק את החומה ולערוך מלחמה מול אספסיאנוס את יבא פס. והגולה השלישי יבא אלעזר בן עמי הכהן עמו יושע הכהן עם כל ערי יהודה בכל ארץ הדום עד אליה עד ים סוף. ויחזר הארץ יבא בגולה למשח והוא פה משחי יהודה מירמו עד בלחה אל נהר פרס מעבר לנהר וכל ארץ ארם נהרים. ויחזר שרי יהודה והכהנים הכהנים הפקידו את הערים הגדולות מגבול ירושלים עד כ' אשה מזרימה. ויסע אספסיאנוס עם כל עמו מאנפוכיה ויבאו ויהיו בלחם לובא ויעלו יחדיו הוא ושכרו ללחם ללכה ועלה ראשונה בגליל ונראה מה נעשה בארץ יהודה. וישי כשמוע יוסף בן גוריון הכהן לאמר אשר יעץ אספסיאנוס לעלות אל הגליל ויבא יוסף הכהן בן גוריון הכהן מירושלים ויעל בגלילה ויבן את הערים הנחרסות ויחזק את החומות אשר בערים ואת דלתותיהם ובריהם ומעוליהם וארמוניהם. ויפקוד שרי צבאות למלחמה בראש העם לאלפים ולמאות ולחמשים ולעשרה וימלא ידי העם מכל בני מלחמה וימלא את העם את חומה קולות השופרות ואת התרופות באלמות בארץ קול יעברו מלחמה ובאלה קול יתקבלו וכל קול יפדו ויגד להם ויודיעם את קול צהות הכהנים ומלחמות ויבא את העם לאמר שמוע ישראל את קרובים היום למלחמה על אויביהם אז יבא לבבכם ואל תחשו מפניהם חזקו ויחזקו לבבכם להלחם בעד עיר הקודש. ולא תגורו מהמות כי את חזקו ואלמו לשמור את עיר הקודש ולהלחם בעד מקדש ה'. והנה כקרבכם אל המלחמה על אויביהם ורחיכם כי יפול חלל מגבוריהם ויחשיכו עוד לקום וקצתם לה' אליהם לנקים נקמת עם ה' ממנו ואשר ידאשו כי יתעורר לקום יבאו עד יפול ולא יוכל קום. וכי ידאשו כי יפול חלל מגבוריהם וקצתם לה' אליהם למ' שו מיד האויבים. את כי לרשאו ולעורר לו ואת מה לקבצו בקברי ישראל. וזה נבחרה כל' מות מחיים וכלית במלחמותיו כי נבחר מות על ה' ועל כחותיו ומלחם נפשו חלו' אל צד חיים בשמים וסוף כי פלט אל האור הגדול. וישי ככלותו לדבר את כל הדברים האלה

128 סב

יוסיפון פרק מז טח

לפי יחודה וישראל ויבחר לו מיהודה ששים חלק איש רגלו ורוכבו. וסוים חתי מספר ויבחר
לפי חלה שם חלות איש גבורי חיל למלחמה ואנשי מעמד לגבורה אחד לעשרה עשרה
למאה מאה חלק חלק לרבבה. וילך יוסף בן גוריון הכהן לערי אנריס אשר בארץ יהודה
לחפשי כי יד אנריס סיחה עם הרומיים אם בלדק ואם ברשע. וילך ראשונה לסייארנה
היא העיר הגדולה אשר לאנריס אשר שם חלונות הכסף והזהב וכלי המלחמה אשר לו
למלחמות מלכים. ויהי כבוד יוסף אל העיר ועימוד לפני השער וידבר דברי שלום באזני
העם אשר על הח מה לאמר. פתחו לי השער ומסרתם בידי את כל חלונות האלך אנריס
ואת כל נוחמדי וחסיו ולא תמותו והלא טוב לכם להיות בגורל מקדש ה' ובנחלתו מהיות
בעזרת אנריס אשר נוסף על הוא על שונאיו ונלחם בנו ומחזק את ידי שונאיו להלחם
במקדש ה' ובעם אנשי חסיו. וישמעו אנשי העיר אל יוסף וישתחו לו את שער העיר ויבא שם
וישלימו עמו ויבדלו בידו את כל חלונות האנריס המלך כי השבי יוסף דברי יוסף בעיניהם ויחזרו
בם המה להיות בגורלו. בעת ההיא האז ליוסף מאד כי הביד לו לאמר אשר מרדו אנשי
סבירה ויבדלו מן העם היושב בירושלים וימרו את גורל יוסף וישפכו להיותם עבדים
לחכמים אלו ויפקד עליהם חכמים אלו שר משרי הרומיים. ויהי כשמוע יוסף את הדברים
האלה עזב את מהנו בסייארנה ויקח עמו שם חלות בחורים ללכת סבירה ויבא עליהם פתח ה'.
ויהי כבודו על שפת הים אשר לגינסר וירא שם ספינות הרבה מוכנות לעזרת חכמים אלו
ברומא וגבורים וילך יוסף וישברו אחתן ויפירם בים הגה והנה. כרלות אנשי סבירה את
הספינות מפחדות בים ויחמרו ויחמרו זה והמפורים לספינות האלה הלא הם חיל יוסף
הכהן. ולא בררו גדולי רומא העירה סבירה ויסגרו בעדם את שער העיר. ויבש יוסף אל
שער העיר ויקרא באזני העם לאמר מה הקדש הזה אשר קשרתם בי ולא כי קשרתם בי אם
בה' ותפסעו בברית ה' אשר כרתו לו ותמירו את הכבודה אשר נשבעתם באלהי ישראל
אשר נלחם יחד באויביו ונכניעם. ויענו העם את יוסף מעל החומה לאמר כי אדוננו שמע
נא את דברי עבדיך חלילה לנו להיות בעזרת הרומיים כי אם בעזרת עם ה' אלהי ישראל
ועקדו ועם נחלתו אך יש בקרבנו אנשי זרים בני בליל אשר כרתו ברית עם אספסיאנוס
והם הביאו אחד משרי העירה. וענה אדוננו אם יש את נפאך לבא אל העירה עם גבוריך
בא אלינו ונחיה עמך ולא נמות ביד שונאיו. ופתחו האנשים את שער העיר ויבא יוסף
ואנשיו אל חוק העיר ויבשו אותה. וישלח יוסף חקידו לתפס את בני הבליל אשר היו שם
ויאסרו מהם כשש מאות איש וישלח אל סייארנה העיר אשר לקח יוחי אנשי הבליל על אשר
עזרו ללחם אספסיאנוס הכה לפי חרב בם את שר העיר אשר לו לבד ויחזיקו מחוק לעיר
וישלו לאחד מגבוריו לקצץ את כפו מהרה מהרה. ויתחנן השר ההוא אל יוסף לאמר וישר
נא בעיניך אדוני לקצץ הכף האחת ולהשאיר לי האחרת. ויהיו חזונו ללעג בעיני יוסף
ובעיני גבוריו ויחשבוהו לכלתי גבור ולכלתי בעל נפש גבורה. ויען יוסף ויאמר אל הגבור
אשר לו חנה לו חרבך ויכרות את כפו אשר יבחר לו וישאיר לו את אשר יבחר משת כפותיו
ויעט הגבור כלאש לזה לו יוסף ויתן את חרבו להשר ויקח השר החרב מיד הגבור ויכרות את
כפו השמאלית וישאר לו את כפו הימנית וישלחוהו וילך אל מחנה אספסיאנוס להראות את
חרפתו במחנה הרומיים. ויהי אחרי כן וימרדו כל אנשי לפורי ויקשרו על יוסף הכהן ויכרתו
ברית עם אספסיאנוס ועם החל אשר לרומיים וידע הדבר ויוסף וילך עם כל מחנהו למלחמה
ותשגב העיר ממנו ולא יכול לה כי הגביו חומותיה עד מאד מלגנין ויחזקוהו את מלגלים
וימת יוסף על השיר עם כל מחנהו ויאר עליה ימים רבים :

פרק שמונה ושישים בימים ההם שמעו אנשי ירושלים כי מרדו גם כן אחשי
אשקלון ויחטו יד לכרות ברית עם הרומיים וישלחו להם

אחת נכר האדמוי ואח שילה הבבלי ואח יוחנן עמיהם מגבורי ירושלים עם אנשים רבים מלחם עם הארץ ויבואו אשקלונה וילורו עליה ימים רבים. ויהי בעת ההיא היה בתוך העיר ההוא איש אחד משני הכנעניים ושמו אדם בנאים איש גבור חיל מאד וחזק למלחמה. ויהי באשמורת הבוקר במרס יביר איש את רעהו ויאמר אנשינואלו השם עם חביונו הגבורים אשר היו אתו מהעיר אל מחנה היהודים הנארים על משמרותם על העיר ויך בהם מכה רבה מאד ויפלו מהיהודים בעת ההיא עד אשר הבוקר פשטם אלפים איש והנשארים לא נספדו ממקום יסודם.

סיפון פרק ח

ויהחזקו ויבטחו בה' אלהי ישראל. ויהי כהיות הנזכר ויערכו הנשאלים מן היהודים מלחמה עם אנטוניאוס וימיתו ממחנה הרומיים רבים וגם כי מחו במלחמה ההיא מהיהודים מחי מספר גם הרגו הרומיים את שילה הנבלי ואת יוחנן הירושלמי. ויהי מספר הנסרנים מן היהודים במלחמה ההיא שמונה אלפים אנשי חיל וצבאם שרים שילה הנבלי ויוחנן הירושלמי ולא נמלט מהיהודים הפרים אך נגר האדומי לבדו כי נחבא בקבר אחד אשר היה בצקעה ההיא וירדפוהו גבורי הרומיים ולא מצאוהו כי נעלם מעיניהם בקבר וישלחו את ציור סביבות הקבר אשר נחבא שם במקום אשר נעלם מעיניהם וחאכל האש את העצים ואת הקוצים אשר סביבות הקבר ואל הקבר לא נגעה כי נצט נגר אל ה' בכל לבבו להצילו מיד האויבים כשעם ההיא לכל יחשלו בו כראונם ומופז ימות פנים אחרת בהלחמו במלחמתם' בגבור. ויתקם נגר הגבור מיד הרומיים כי הצילו אלהי ישראל אשר נחבא בו. ויהי אחרי כן וישלחו היהודים מירושלים עם רב לבא אשקלונה לקבור את החללים אשר נפלו מהיהודים ויבואו היהודים שבותו ירושלים אל עיר אשקלון ויקברו את חללי היהודים אשר נפלו במלחמות אנטוניאוס שמונה עשר אלף איש חיל בין שתי המלחמות ויחפצו למנוח את פגרי נגר האדומי ולא מצאוהו. והם בעודם מחפשים ויקרא אליהם נגר מחוך הקבר אשר נחבא שם ויאמר אליהם הנני כי הצילני האלהים מיד האויבים לנקום בהם עוד נקמה במלחמה ה'. ויגד נגר היהודים את כל אשר קרעו וישמחו היהודים מאוד במאמץ אותו חי גם כשעם את דבריו הנה אשר התנוסס בו כי הצילו ה' ויבטחו בה' כי יהיה אז לעזרתם ותהי להם סלח נגר הגבור ומלאה אותו חי לאות על ככה. והרומיים נסגרו בחוך העיר כי נבדלו מאד מרוב היהודים אשר באו לקבור את החללים. ויקברו היהודים את כל חללי היהודים הנפלים בשתי המלחמות ההם ולא יכלו הרומיים אשר נסגרו בעיר אשקלון לנטוש אותם מה וישאו את נגר הגבור עמם חי ויוליכוהו ירושלימה לתת שם הלל והודות לה' אשר הצילו מיד הרומיים בעת ההיא. ויהחזקו יוסף הכהן ויעל עם חילו וילחם באשקלון ויגבר עליה וילכדה. ויהי את אנטוניאוס ואת כל העם הנמצאים עמו ואת כל גבוריו לפי חרב עד בלתי השאיר להם שריד. ואת הכפרים אשר מחוץ ואת כל המקומות אשר סביבותיה שרף ויבס באש. וכן עשה לכל הערים ולכל הכפרים אשר כרתו ברית עם הרומיים והעם הישג בהם וגם גבורי הרומיים הנמצאים עמם בעיר ההל לפי חרב ואת בתיהם שרף באש. ויהי אחרי כן וילחם יוסף הרבן עם אנשי אפרי ויגבר עליהם ויפסדו דם רב מכל העם אשר כרתו ברית עם הרומיים וישחת אותם לאין מרפא וישרפו את עריהם וכפריהם באש ואת שםם ואת נשיהם ובהם ונכונותיהם הולך בשבי ירושלימה ואת כל הנמצאים שם מגדודי הרומיים הכה לפי חרב. ויהי כשמוע אכספסיאנוס וסיוסם בנו את כל הרעה אשר עשה יוסף לרומיים בהכותו את גדודיהם אשר היו להם בגליל ובהכותו את כל היהודים אשר היו עם אכספסיאנוס וסיוסם בנו בברית ויתר להם מאד ותבער בם חמסם ויסעו ויבאו אביהולמא הוא עבו ופס היה אז אנריקס מלך יהודה ועמו ארבעים אלף איש גבורי מלחמה ורומי קשה ונוסף גם הוא וכל חילו בחיל אכספסיאנוס ויהי מחנה רומיים עם מחנהו גדול מ'ד. ונוספו עמם עוד מיתר הגויים מעמי הארץ אשר סביבות ארץ יהודה גבורי חיל עד אין מספר. ועוד באו אליהם לעזרתם גבורי חיל מן ארם נהרים ומן ארם נובה ומאשור ומשנער ומספר ומכשדים וממקדון וממדינות בני קדם. וגם ממלכים ולוב ודן ושכא וכל המדינות הקרובות והרחוקות אשר היו תחת יד היהודים כלם פרקו עול היהודים מעל זוהרם וימרדו על ממשלת ירושלים ועל מלכם ותהי ידם עם חיל הרומיים ועם אכספסיאנוס וסיוסם לעזרה כי היו ליהודים עבדים קדם זה ויהודים הכבירו את עולם עליהם ולכן באו לעזרת הרומיים להלחם כלם עמם יחד עם יושבי ירושלים ועם יהודה. רק יושבי ארץ גליל לא היחם ידם אז עם סיוסם ועם אכספסיאנוס אפיו כי היו עבדים ליהודה ולא לא מלכ איש לעזרת הרומיים כי מלפני כן ילחמו אנשי אדום על ירושלים ולא יכלו לא ויגברו היהודים עליהם ויכבשו אותם וילכדום וימל אותם בקרקס הראשון מלך יהודה. על כן שמרו אנשי אדום את משמרת בית ה' ובריתו ולא מרדו ביהודה ויושבי ירושלים ויבואו אל ירושלים ויהי בחוכה. ותשלים אף את אדומיים גבורי מלחמה היו אז בירושלים לשמור את חומותיהם וכלם היו שומרים את משמרת בית ה' בשמרים את חומות ירושלים בעמדם על העיר בגורל במשמרתם. ויהי אחר כך ויסעו אכספסיאנוס וסיוסם בנו עם כל מחנהו ושרי צבאו פשוט ויבאו אל בגליל ויערו כל

סדר ויחננו עמי ויוגד ליוסף לאמר הנה מחנה הכנעניים חונה בזה הגליל וישלח הספסילאטוס לפניו חיל גדול מאוד מחיל הכנעניים וייל אחסם לרדף את הדרכים מבין מערה ולהפיל הדרכים ולישר הדרכים המעוקקות ולהפוך את הנחיצות לעשות מסלה לעמו כי חרה אפו על היהודים עד מאוד. וכשמוע יוסף את הדבר הזה ויאל אליהם מפניו הוא וכל מחנהו ויבם ויחרימם לפי הדבר ויעש בהם נקמה אשר לא נהיה המיחור עוד כי היה אליהו עמו. וכשמוע הספסילאטוס ויסמוס בזה את כל אשר עשה יוסף לחיל הכנעניים אשר שלחם לישר הנחיצות לפניהם. ויהמרו לעלות פתאום עם כל היהודים אשר אחס אל יוסף למלחמה ולשבור את כל הדרכים לביתו את דרך אל יוסף להמלח ולברוח. ויהי כשמוע יוסף כי קרב הספסילאטוס ובניו סם וכל חילו למלחמה לבוא אליו וישב הוא מעל גבורי וילך אל פצרים וכשמוע הספסילאטוס כי יאל יוסף מפניו וכי הלך אל פצרים וילך הוא וכל מחנהו ופצריהם. ויהי כאשר נראה יוסף כי בא הספסילאטוס ועמו בא סמוס וכל חילו למלחמה ויבם יוסף מפניהם אל יורשעה היא העיר הגדולה אשר בגליל ויסגר יוסף וכל חילו בתוכה:

פרק תשעה וישיש

בעת ההיא שלח הספסילאטוס מלאכים גדולים ונכבדים ויקרים אל יוסף לאמר כה אמר הספסילאטוס בן היל רומיים מה בלע בהסגרך יהודך חומה העיר אל חילו והשלחם עמו וברתו ברית עמך ויבדח את הקיסר מלך הרומיים ותחיה ולא חמות אחת וכל העם אשר אתך. וישלח חילו יוסף לאמר חנה לי ארובה ימים אחדים ואדברך באוזני בני עמי בדברך אשר שלחם אלי ויהיו ישמעו בקולי וישלח עמך ונכרות ברית עם ממשלת הרומיים. ויבם הספסילאטוס מוסף ויחן לו ארובה. וישלח יוסף מלאכים אל כל העם אשר בירושלים אל הכהנים ואל הפרים ואל הכהנים ואל יתר העם לאמר אליהם. דעו אחי וראו כי שלח אלי הספסילאטוס בן הרומיים לאמר מה בלע כי תקפו את ערפכם לנגדו ולא תאלו אליו וישלחם עמכם ונכרתה לכם ברית ותעבדו את מלך הרומיים הקיסר על ממשלת רומא וזמיו ולא חמותו ולמה תרנו להסמיד את נפשיכם ואת נשיכם ואת בתיכם ואת בנותיכם ושלחם כלכם בחרב והשגזרים מכם יגלו מעל אדמתכם ללכת בשבי אל עמים אשר לא ידעם ואל בני אשר לפנותם לא תשמעו ותשאר ארצכם שוממה מאין יושב ומקדשכם הרב מאין אדם. לא כן תעשו הגבורים הנבונים רק שמוע בקולי וישלחם אליו כלכם וישלחם עמנו ותחיו ולא חמותו ואכלו את טוב ארצכם ותחמו על אדמתכם כי טוב חיים ומונות ממוות וגלות. וישלחם יושבי ירושלים הכהנים והסגנים וכל חורי יסודה ויתר העם אשר בירושלים אל יוסף לאמר. השמך לך ואל תחזה להפלים עמכם רק חוק ואמת להלחם עד בליתך אתם או עד אשר חמות גם אחת במלחמה וגם כל העם אשר עמך ותלחם מלחמות ה' בעד עמו ובעד מקדשו ובעד עמי אליהו ויהיה מה שיהיה ואל תהי ידך עם הגוים. ויהי כשמוע יוסף את דברי אנשי יושבי ירושלים ואת דברי הכהנים והסגנים וחורי יסודה ויתר העם אשר שלחו ביד המלאכים לאמר פה אחד בדברים האלה ויתר אשו מאוד ותחמו בערה זו. ואל יוסף הבין מיושרתם וכל העם אשר אתו ויערכו מלחמה לקראת הספסילאטוס ולקראת מחנה הרומיים ויפלו היהודים לפני הכנעניים במלחמה ההיא. ויחל הספסילאטוס להלחם ביהודים מהיום ההוא והלה בגבורה וילך אל עיר גררתה וילחם בה וילכדה וסיוע עיר גדולה בגליל העליון ויהרסה ויכה את עמה לפי חרב מאיש ועד אשה משולל ועד יונק תמור ועד פה מגמל ועד תמור עד לבתי השאיר להם פריד ופלים. ויחמר הספסילאטוס היום החלומי לנקום נקמת גדולי הרומיים ושריהם אשר הכוס היהודים בחרב יסודה ויסע משם הספסילאטוס הוא וכל חילו ויבא אל יורשעה אל העיר אשר היה יוסף בה. ויהי ביום הראשון לחמותו בירשעה ויחן לכל עמו מחיה ממאכל ומשקה לרוב וישמחם ויחגגם כלי מלחמה. ויהי מחרת וירעו כל חיל הרומיים תרועה למלחמה ויסובו את העיר מסביב ויחיצו יוסף על מגדל אחד מבנים ורואה במחנה הרומיים והנה הוא מחנה גדול מאוד. ויחקע יוסף בשובר יתח את מלחמה ויאל למלחמה הוא וכל צבאי היהודים אשר היו עמו וילחם במחנה הרומיים במחנה הכהן מן העבר עד העבר. ויהי מחרת בהיות הערב ויחדלו מהמלחמה וישרדו היהודים מעל מחנה הרומיים ויבאו העירה והרומיים שבו אל מחניהם ואל אליהם ויפלו במלחמה ההיא מל גדול מאוד מהיהודים וגם מהרומיים נפל אז חיל גדול. כי הרומיים בגאונם הסאורו על היהודים ויחמרו נכניע מהרה את בני הקסן הזה ולא ייהיה לש

יסיבון פרק סח סט

לחוקש כאשר עשיתי את כל הנוסח אשר נכתבו ולא נמלא מנוחה. ויהיו הדינים העיוניים שיהיה לעולם ויחמרו נמחה הפעם כלנו יחד בקנאה מקדש אליהו ולא נחן ד' לשמאים לשמא ואחרי השמידנו אותם מניח. ועל כן על גלות הרומיים ועל עזות פני היהודים לא נפלא שם שם רב במלחמה ה' יא' מאלה ומאלה ותחזק עוד המלחמה ביניהם ביום ה' וביום ה' וביום ה' ותחזק המלחמה. וכל היהודים אשר סביבות ירפתה נכו כלם אל מחנה הספסילאנוס ונוספו עליהם וזהו יד כלם עם מחנה הרומיים למזרחם. ובכל עת אשר יוסף נלחם עם מחנה הרומיים מחוץ לעיר ירפתה היה שולח אלסם אלום מהנה מגדודי הרומיים נהלחם בעיר. ויוסף עם העם אשר אתו היו ללהמים עם גדודי הרומיים בבאים עליהם מהנה קמן נכדל ממחנה גדול מעל לחומה וילכו היהודים הנשארם בעיר הלך וחסר עד אשר נשארו מתי מעט ובבדור יוסף ובחוריו אשר היו נלחמים מחוץ לעיר נפלו כלם במלחמה מלבד מתי מעט אשר נס עמם וימלא בעיר ויסגור יוסף את שערי העיר בעדו ובעדם:

פרק שבעים

וישבי העיר כל יושבי העיר כי היו מיומים מים ערבים מאד מאד והספסילאנוס הפאח לוחם אל פחה אשר נלמד העיר לכל יבואו המים וירפתה וימלאו וישבי העיר מאד כי לא היו להם בעיר רק מי בורות. וירא יוסף כי אין מים בחוץ העיר ממי התעלה המעקה את יושבי העיר כל הימים ויאמר ב'בו עתה יתגלו הרומיים עלינו ויתללו לאמר עתה נלכדם כרצוננו כי אין להם מים לא נמיתה בלמא בחוץ העיר. ויוקח בגדים ויפכלם במי הבורות אשר היו בעיר ויפחם אותם על קורות החומות סביב לעיר להרחות למתנה הרומיים כי מים יש בחוץ העיר למען לא יתללו הרומיים על היהודים לאמר עתה נחרם אחיהם כי אין להם מים בחוץ העיר. וילכו הספסילאנוס ויבן קרוב לעיר מאור וזיקו ועליו חיל הכרזל המשתחית את חומות העיר ומפילן ויגש על העיר את חיל הכרזל ויחל לנגות באל בקיר החומה אשר ליורפתה להפילה. וזה מעשה חיל הכרזל אשר בו פילו את חומות העיר וישחיתום. ויקחו החשונה ק רה גדולה ארוכה ועבה וישומו בראש כובע גדול וחזק כחבית חיל בעל הקרנים מברזל נכבד חזק ומשקל הכובע כחצי הקורה וגם הקורה מלובשת בו עד חזהו ולא יסביבו בחצר לעומתה שני חורנים גדולים ויחלו את הקורה האילנית בין שניהם בחבלים חזקים עשויים הקצבים חזק וחסר ברזל ומקום חליה בין שני החורנים כאשר חתה קרוב לחומה כרנות להלחמים לנגח את החומה בקרניה. ובאחור הקורה בקצה אשר מנגד לחומה עבדות הדיקות מברזל מסומרות בה הים והחלים עשויים מקצבים וחוטו ברזל קשורים בהם וזה כי יבקשו הנלחמים להפיל את החומה ויורו בחזק את קירות האיל כירות רמח קצן ויחישבו קרניו החזקים בירות האבנים אשר לה מה ולא יתן משקילות גדולות בעצמות אשר באחורי הקורה ועם רב מרחוק ואם ס רבים יתחזקו ויתאזרו למשוך החבלים העובדים בעצמות הקורה מאחור להפסיל את קצה הקורה אשר באחוריהם לחץ וכרס ויכלו על ככה תחריע החומה וההנועט ויטקרו אבני ביניה ממקומות רבים ותשול החומה לחץ. ויש אשר ישימו את חיל הכרזל על עגלה הולכת על ארבע אפנים גדולים מעין מברזלים בכרזל ומסומרת במסמכות מתחתיה. והחיל הסוף יעשו לו ד' רגלים כדמות רגלי האיל או יותר מארבע רגלים לפי גודל הקורה אשר לה חיל הכרזל וזהו רגלי העגלה קורט שלש אמה אורך ואורך היותר קטנה עשר אמות. רק כי יהיו מספר אופני העגלה כמספר הרגלים כי כל רגל ורגל מרגלי האיל יצביחו ויתקשו נכח אופן מאופני העגלה. וזה כי ירצו להפיל החומה אנשים יסירו את העגלה אשר עליה האיל מרחוק בראותם אותה המון רב מאחור בארבעה זנבות קירות על ס אשר לה מאחור במרוצה גדולה וינגחו באל אשר עליה את חומת העיר אשר ירצו להפילה. וראש חיל הכרזל המשתחית החומה הנשוא על עגלה בלתי בעל קרנים רק הוא גדול ואמסו ועשוי מברזל חזק מאד ויאחר הראש עב מאד. ועוד נספר ענין זה לפנים. וחומת עץ רחבה מזה ומזה יש על העגלה להגן בעד הדוחקים אתה מאחוריה לעת הצורך קן יורו עליהם מעל החומה חלים ואבנים. וכל חיל הכרזל המשתחית אשר גם נלחם מיום בירומלים רבים היו חילי עגלות ולא היו לו שם חלים חורנים רק ביום כאשר נספר עוד שם. ורק רה האילנית אשר ספרנו ענינה חזקו' אנשים עבים ואבנים חמשים אמה ותלולת פיה מכנס ס ומלא משור מריא בכך ושויו אחרי הכנסה מעט וסגן

ליומו מושיע כי אם להעמיד ולהניח החמומה. וען הקורה מחין מלוכה בצרל דק ויהי סגן
 העור מלפנים לכל חשבר הקרה כבודד המשקלות הסכדים אשר יתלו בשנעויה מאחור
 בחלים להשפילה וענין הען מחין להעמיד החמומה ולהניחה וענין הצרל על הען לשמור את
 הקורה לבחלי ישרפה שומרי החומה מעל לחומה וקרני טבע האילנות. ויהי הקרה
 כמנהג החומה העיר מכפרה כדלן אש ואיש רק לא יהיו פתוח מעשרה קרנים והקורה
 עשר אמה ולא יותר מל' קרנים והקורה מאה אמות ויהיו הקרנים המספר אשר יהיה הנה
 כל קרן וקרן ישר דרוח מקום אמה ועובי כל קרן וקרן מהם כעובי חזק איש אחד וארבע
 אמה והלי לא פתוח. ומהם עץ ארובה כגדר מלוכשת עמודות מראים מעובדים בשמן אדם
 יעמידו במקום אחורי הקורה ומהם להגן על האנשים מהתעסקים במלחמת הנגיפה בה
 למען לא ירמוו רומי קשה בחנים מעל לחומה אשר ילחמו בה. והקורה האילית אשר הקריב
 הסכסכנים לנגח בה את החמת העיר יורפתה אשר לא עלינו בה ואנחנו בחובה. ארכה היה
 חמשים וכו' קרנים היו כבועה אילת וחזק עשרה אנשים היה עבים וחזק אש אחד היה
 עיביל קרן וקרן מקרב אילת ואמה מהחזק מקום היה בין כל קרן וקרן מקרניו. ואליה וחמש
 מאות כברים היה משקל המשקלות החליות בלחמיה לעת הצורך. ואליה וחמש מאות איש
 גבורי חיל היו מתעסקים עמה לנגח כי היה מאות הסכסכנים לנגח בה את החומה וק"ל
 זמנות מבורים או ש' זמנות מסוכסכים ופרדים היו נרמכים להעמיד את הקורה ואת כל כלים
 ממקום למקום ומעיר לעיר בעלות כי היו רולים לעשות כן ולא היה הקורה מקשה רק
 מחוברת מאיברים על ידי שלשלות של צרל וטבעות מברזל מלימודות ומחבורות לפת הצורך
 כאלו היא מקשה במלחמה שפלה ומחוברת ומעוררת חלקים חזקים להעלות חלק חזק
 במקומות ההרים להלחם בה בערים הצורות אשר בראשי ההרים כי יעמידו על עמדה
 בקרית אשר יבשר להם להעמידה בו. ויהי בנגחם את חומת יורפתה ויהי יוסף כי החלילה
 החומה להחריש ולהתנועע ויקה שקים גדולים ויו יוסף וימלאו הבן ויחלוש בחלים
 גיעל קיר החומה למען יכה האיל בשקם החליות כי היה הכהן כך ולכן חשך את הקרנים
 מהיק אל החומה כי היו באים בתוכו כמשפט כל כך לעמוד לפני הקשה ולהמעיט את חזקו.
 והלאה הסכסכנים את החבורה יוסף ויחבל גם הוא ויעש בערמה ויילח יהודים מרגלים
 בצד העיר ובעת אות הנגיפה באל הצרל וירכת את חבלי השקים המלאים בחבן ויפלו הם
 עת השקים המלאים בחבן על הצדן ויקבלום חיל הרומיים ולא ממו ופתאום הוסיפו עוד לנגח
 על החומה. ויהי בהלחם עוד לנגח על החומה ופס צורפתה היה איש גבור חיל מהבהנים
 יצאו אלעזר הכהן וגם הוא ממשפחת עמי הכהן כדלן אשר היה אז צירופים וכרמות
 אלעזר גבור יורפתה כי החלו עוד הרומיים לנגח את החומה באל הצרל כפסע בפסע וישא
 חבן אחת מעל החומה ויהי חור גדול בה. וירד אלעזר פתאום מעל החומה וירכב על קורות
 האיל ויקצר שלשלת מברזל בין קרני האיל ויקפוץ בגבורה מעל הקורה והנה השלשלת בידו
 ו על ויבא אל העיר כי קיר החומה מלאה עד מקום גיחת הצרל היה פסל ויבא את קצה
 השלשלת בעיר ויהיה ביד גבורים רבים מגבורי יורפתה לקשרה בעמודים ובכותלים בחור
 העיר למען לא יוכלו הרומיים עוד להסיר הקורה האילית משם ולרמות אולי יוכל להשחיתה.
 ויחצב עוד אלעזר הכהן וירד על הקרה וירכב עליה ויד את העם אשר היו מתעסקים
 עת האיל וימת מהם חמשים איש וחד העם נסו מלפניו ויש עוד אלעזר ככהן ליורפתה
 ו בא אל העיר וימשכו וישיב העיר אליהם דרך קירת האיל וישמחו בו מאד. ויעל עוד
 אלעזר על מגדל אחד ממגדלי החומה וישא חבן גדול מהמאירים החזקים וישלח אותה מגובה
 המגדל ככה גדול על ראש האיל ויפלו קרניו לארץ וחלק גדול מהכרש כי היה הצרל יסן
 והכלי היה קדמון מהכלים הקדמונים אשר היה ברומא ועלתה תלודה על צרלו והכל.
 וירד עוד פתאום אלעזר מעל החומה ויקה את חלק ראש האיל הנשבר וישיבכו אל חור
 החומה ויד את את העם אשר היו עומדים שם ויניסם מפניו ויורו המורים בחנים אל
 אלעזר הגבור ויתקעו בו ה' חצים ויעל עמהם וישלחו אחי העומה את ידיהם וימשכו אחו
 וישלו את אלעזר הגבור אל החומה כי לא יכול לעלות כי מרו לו מכות החנים. וירשו העם
 הרועה גדולה על אשר גבר אלעזר הכהן הגבור להכות ברומיים ולשבר את איל הצרל אשר
 כיו בפומים בו ולקחת חלק ממת ולהביאו אל החומה ולהשם את יסר הקורה האילית
 בעגלי צרל בעיר לבחלי ויכלו הרומיים להסירם משם ולשוב עוד ולגות. ויחאצרו ניום

יוסיפון פרק ע צא

הם ארבע מגבורי יורפתה כי ראו גבורה אלעזר הגבור וירדו ויחלקו את הקורה לחלקים
ויסר דוד ואת משקלנותיה ואת כעפותיה ואת תורניה לקחו ויביאום אל העיר ביום ההוא
ואלעזר הגבור את ממכת האלים ביום ההוא בשם סב כי נלחם בעד מקדש ה' ובעד עמו
ובעד ארץ ישראל בגבור נאמן לה' ויחלבו כל העם מאד מאד ויקברוהו בעיר ויכבדוהו כל
ישראל בכבוד גדול על אסיפתו ועל גבירתו ועל נאמנותו ועל מלחמתו לשם ה' ועל חורוה כי
נלחם באויביו ה' עשו כל ישראל זכר לגברתו. ויהי כראות בתורי יהודה את אשר אלעזר
הכהן עשה מן המלחמה אשר נלחם עמו הרומיים ואשר עשו לו כל ישראל מהכבוד כי עשו
לו זכר לגברתו ולשם טוב. ויקראו לה' אלם ישראל בשם בתורים מבתורי יהודה מבתורים
משכילים בכל חכמה וגבורי מלחמה **סא** אחד נחמא ויש שני אוליסים ויפתחו את שער
העיר ויאזו וילחמו עמו הרומיים ויכו ישתחו בחיל הרומיים הרבה מאד וימותו גם שניהם
במלחמה על מקדש אליהיה ועל ישראל ועל ארצם. ויהי כראות יוסף את המלחמה כי
נחזקתו וכבדה מאד וילא מהעיר וידן במחנה הרומיים כמה דבה מאד ויהי המורד ואת כלי
הכבד אשר נשאלו מאת הרומיים עוד ואת יתר כלי המלחמה שף באה מחזק המלחמה
מאד מאד ויחלו הרומיים לנוס מפני יוסף כי ראו כי נחמא א שני יהודה נפשו למות על שם
אליהיה ועל ארצם ולא עמד חיל הרומיים למוסם. ויחיצו אספסיאנוס ויחזק את לב עמו
ויאמנם ויפתח בדברים טובים ויתן להם כסף וזהב לרוב מאד ויתן להם מחיה ומאכל ומשתה
ויעמדו וילחמו עם יוסף ואם אנשי יהודה ביום ההוא עד בא השמש. ויהי כהחזק המלחמה
ויוורו היהודים במלים ויכו את אספסאנוס אהם בשקו הימני ובהלכו כל גבורי הרומיים כי ראו
את הדם זב משוק אספסיאנוס ויהי המלחמה ביום ההוא חזק מאד בין היהודים ובין
הרומיים. וירא סיפוס כי הוכה אביו וירדן בבהלה לעזרתו ויאמר לו אביו מה לך בני כי
כי נבשלת חזק ואמן וקיום נקמת אבך מהיהודים האלה אשר התחזקו למולנו. וילחמו עוד
שניהם סיפוס ואספסיאנוס עם כל חיליהם ביום ההוא מלחמה גדולה ועצומה וחזקה מאד.
ויפלו ביום ההוא חללים רבים מחיל הרומיים ומחיל יוסף רבים וישאלו עתה עם יוסף מחי
מעט וילך ויבא העיר יורפתה. ויהי ממחרת ויקומו חיל הרומיים ויליצו עוד מאור ודיק
תחת המורד והדיק אשר שרף יוסף וגם חיל ברזל העמידו בין תורניה שנים כחשפס כי ב'
חילי ברזל הבא אספסיאנוס כרומא ואולי תורנים ואמנם חילי ברזל משתיים שנים חילי
עבדות ששבים אספסיאנוס מרומא ששנים חילי עבדות קשים וגדולים קורה הגדול אורכ
ש שים אמה וקורה הקנה אורכ עשר אמה. גם קליט סוללות אשר נאצו עשרים קלעים
בכל סביבות העיר ופאוותיה. ויערכו עוד הרומיים מלחמה על עיר יורפתה עוד כפעם
כפעם והעיר יורפתה נשארה שאלה מגבוריה כי נפלו כלם במלחמה וישאר בה יורף ואנשים
מתי משמרו ויעלו כלם על החומה ותעלה גם הנשים על החומה כי חן השם א שם עוד
למלחמה. ויקראו אנשי אספסיאנוס אל העיר בקליט הסולל מן הסל פאה ואחזק האבן גדולה
מקלע סל ה וקד עלבאן אשה הרבה מאנשי היהודים העומדת על החומה ותעצור האבן
על בסנה וקלע האבן את הילד כי עקרתו מבטן אמו דרך מחצית רים. ויוסיפו עוד
לשפוך סוללתם ולקלע וקלעו באבן וקד האבן על ראש אחד מגבורי יוסף והשליח ראש האיש
ותולידו האבן עמה מהלך רים אחד :

פרק אחד ושבעים בעת ההיא בא אחד מגבורי הרומיים ויעמוד מתחת לקיר
החומה נכח יוסף כי חשב בלבו לאמר חילי אורכ לירות את
יוסף בתן שטין בשם המות. ויבט יוסף אליו וילעק מול הגבור לאמר הוי בוגד את תמימתי
וילפת האיש כי חמד לבו בלעקת יוסף ויבטו היהודים עליו וכן רוחה מעל החומה וימם
עורו וילך מופשט כמשוגע בכל מחנה הרומיים הלך ולעקו ובעקו בכל מחנה הרומיים עד
אשר מת האיש ההוא. ויחגרו עוד אספסיאנוס וסיפוס בנו להלחם ביורפתה עד מלאת שמונה
וארבעים יום ותשגב החומה אשר לעיר מהם ולא יכלו לה ולא היה להם כח ללכדה. ויהי
אחרי כן כאשר כלו שרדי הכתארים בעיר יורפתה כי נלאו ולא יכלו לשקוד ולשמור עוד את
חמת העיר ויעלו סיפוס ואספסיאנוס שניהם לילה על החומה ויעלו עליה כי חדלו השומרים
לשמור עוד על חומת העיר. ויהי בעלות שניהם על החומה ויעלו אחריהם מגדודי הרומיים
כרבה וירדו הרומיים מהחומה אל חך העיר וישברו את גביתו השער הגדול אשר לעיר
יורפתה ויטלו כל סל הרומיים בתוך העיר וירישו מרובה גדולה למלחמה. ויהי כשעת